

ΑΣΤΡΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟ ΠΛΗΡΩΤΑ

Ἐν τῷ Ἑσωτερικῷ ἔτησίᾳ δρ. 5—Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. χρ. 7.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : Ὀδὸς Πολυκλείτου Ἀριθ. 14. (Παρὰ τῇ νέᾳ ἀγορᾷ).

ΔΩΡΕΑ ΠΛΟΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1ον). Ὅσα ἐπισκεπτήρια ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἕκαστος συνδρομητῆς θὰ ἐκ-
τυπῶνται παρ' ἡμῶν δωρεάν (πλὴν χάρτου).
- 2ον). Θὰ λαμβάνῃ δωρεάν ἡμερολόγιον ἑκάστου ἔτους.
- 3ον). Ἐκαστος συνδρομητῆς θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ καταχωρίσῃ δωρεάν μίαν εἰδο-
ποίησιν ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ, εἴτε πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματός του, εἴτε πρὸς
σύστασιν τοῦ ἐπαγγέλματός του.
- 4ον). Εἴκοσι λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν,
καὶ εὐνοούσης τῆς τύχης τὸ κέρδος θὰ διανεμηταὶ ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς. Οἱ
ἀριθμοὶ δὲ τῶν ἀγορασθέντων λαχειῶν θὰ δημοσιεύωνται προηγουμένως.

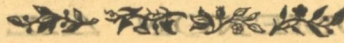

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Ε. Π. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

1895

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ γνωστὸν ἐν Τρικκάλαις βιβλιοπωλεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ «Ἀθηνᾶ», τοῦ μανιώδους ἐν τῷ πλουτισμῷ τοῦ εἶδους τοῦ κ. Δ. Κ. Μιλιγγιώτου, μετεκομίσθη ἐκ τοῦ καταστήματος ὅπερ πρὶν κατεῖχεν ἐπὶ τῆς θέσεως βορείου πλευρᾶς τῆς πλατείας ἢ Ἐνωσις, εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς αὐτῆς πλατείας, εἰς τὸ πρῶν Παντοπωλεῖον τοῦ κ. Παπακωνσταντίνου, καὶ τοῦτο γίνεται γνωστὸν εἰς τὴν πολυπληθῆ αὐτοῦ πελατεῖαν ἐν τε τῇ πόλει Τρικκάλων ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

ΝΕΟΝ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ

Ο ΕΡΜΗΣ

ΔΗΜ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΒΩΛΩ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀριθμὸς 64.

Τὸ ἀνωτέρω κατάστημα πλουτισθὲν ἐσχάτως ἐκ τῶν ὀνομαστωτέρων ἐργοστασιῶν τῆς Εὐρώπης θαμβόνη πάντα ἐπισκεπτόμενον αὐτό. Πάντες οἱ ἐν Βώλω, Πηλῖω καὶ ἐν γένει ἐν Θεσσαλίᾳ δύναται νὰ προμηθεύωνται ἐξ αὐτοῦ πᾶν κόσμημα μὲ ἐκπτώσιν 30 ο). (ἢ ἐκπ.)

Αἱ τιμαὶ ὠρισμέναι, προκαταβαλλόμεναι πάντες.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΦΩΚ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔΙ Γ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἔργασία καλλιτεχνικὴ ἀμιλλωμένη μὲ τὰς τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν. Οἱ δυσκολώτεροι χαρακτῆρες καὶ τὰ μᾶλλον ἰδιότροπα γούστα ἐκεῖ μόνον ἵκατοποιοῦνται. Ὁ φωτογραφηθεὶς ἀπαξ γέινεται πελάτης καὶ ἐκ τῶν θερμωτέρων ὑποστηρικτῶν, τοῦ καλλίστου τούτου καὶ μοναδικοῦ ἐν Ἠλλάδι φωτογραφείου ὁ Παρθενῶν

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ Ο ΓΡΥΨ

Ἐν Ἀθήναις—ὁδὸς Παλλάδος

Ἐν αὐτῷ θὰ εὐρίσκωσιν αἱ προσερχόμενοι στερεότητα καὶ εὐθηνίαν. Ἀναλαμβάνει δὲ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπιδιόρθωσιν παντὸς εἶδους μηχανήματος ἤτοι ἤλεκτρικῶν ἐργῶν, κωδῶνων, τηλεφῶνων ἤλεκτρομηχανῶν, ἤλεκτρικῶν φῶτων, ἀντλιῶν, ὑδραυλικῶν εἰδῶν, ἀποχωρητηρίων, πιεστηρίων κλ. Ἐπίσης ἐπιπικελώσεις, ἐπαργυρώσεις κοχλίων, παλαιῶν θηκῶν, ξιφῶν κλ. Προσέτι δὲ τὸ χυτήριον τοῦ ἄνω μηχανουργείου λειτουργεῖ πληρέστατα ἤτοι ἀλουμινοσίδηρον, χαλκόν, ὀρείχαλκον, φωσφοροῦχον, καὶ παντοία ἄλλα μίγματα.— Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται καὶ ποδήλατα τοῦ τελευταίου συστήματος, ἰδιαιτέρως δὲ συμφωνία διὰ πωλήσεις χονδρικών.

Δέχεται παραγγελίας διὰ τε τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἑξωτερικόν.

Ἡ ἐκκίνηση τῶν λαχείων τῶν Ἀρχαιοτήτων θὰ γείνη τὴν 25 τρέχοντος.

ΑΣΤΡΑΦΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Έτος Β'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 Ἰουνίου 1895.

Ἄριθ. 12.

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝ Τῇ ΙΑΤΡΙΚῃ ΕΠΙΣΤῆΜῃ

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων γενομένη ἀνακάλυψις προσέκλεισεν ἰσχυράν ἐντύπωσιν ἐν τε τῇ ἐπιστημονικῇ ἰατρικῇ κόσμῳ καὶ τοῖς ἀσθενέσι. Μετὰ πολλὰ ἀνωφελῆ πειράματα ἐπὶ τέλους ἀνεκαλύθη φάρμακον θεραπεύον τὸ ἐρυσίπελας. Ἡ ἀρχὴ ἐφ' ἧς ἐβασίζοντο κατὰ τὰς νέας ἐρεῦνας ἦν ἡ τῆς θεραπείας διὰ τοῦ ὄρρου, ἥτις κατεδείχθη ἐπὶ πολὺ ὠφέλιμος κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν ὑπὸ τῶν βακτηριολόγων πάλιν κατὰ τῆς οὐροσέως διφθερίτιδος. Τὴν θεραπείαν τοῦ ἐρυσίπελατος ἐσήρξεν ἐπὶ ὑγιωνβάσεων ὁ ἐν Βιέννῃ ἰατρός Μαρμωρέκ. Μέχρι τοῦδε τεσσαράκοντα ἀσθενεῖς, εἰς οὓς ἐγένοντο ὑποδόρειοι ἐνέσεις διὰ τοῦ νέου ὄρρου, ἐθεραπεύθησαν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε ἀξιοσημείωτα, καθ' ὅσον οἱ θεραπευθέντες ἐξελέγησαν ἐκ τῶν σοβαρῶς νοσούντων, εὐρισκομένων ἐν ἐπικινδύνῳ καταστάσει. Ὡς ἐν τῇ ἐκθέσει του πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις βιολογικὸν σύλλογον ὁ ἰατρός Μαρμωρέκ γράφει, ὁ διαρκὴς πυρετὸς ἐξ οὗ ἔπασχον οἱ ἀσθενεῖς παρήρχετο ἐντὸς 24 ὥρων, ἰδίᾳ μετὰ τὴν ὑποδόρειον ἐνεσιν. Ἡ γενικὴ κατάστασις τῶν ἀσθενῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἦν λίαν ἱκανοποιητικῆ. Ἄπαντα τὰ σοβαρὰ συμπτώματα τὰ παρατηρούμενα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐρυσίπελατος ἐξηφανίζοντο ἐνεκα τοῖς ἐνεργείας τοῦ ὄρρου. Παρουθὺς ἡ ἰσχυρὰ φλόγωσις τοῦ δέρματος διὰ τῆς ὁποίας διακρίνεται τὸ ἐρυσίπελας ἐξηφανίζετο καὶ ἡ νόσος τελείως ἐθεραπεύετο. Τὸ δὲ σπουδαιότερον, τὸ ρηθὲν φάρμακον δὲν θὰ περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἐρυσίπελατος, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπι γενικώτερον. Ὁ κ. Μαρμωρέκ προὔτιθετο νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ὄρρον τοῦτον εἰς πολυπληθεῖς ἀσθενείας, ἐν αἷς ὁ στρεπτοκόκος (μικροβίον ἐπιφέρων τὸ ἐρυσίπελας) διαδραματίζει σπουδαῖον νοσοποιητικὸν πρόσωπον, π. χ. ἐν τῶν πυρετῶν λεχόνων, τῇ βρογχίτιδι καὶ πνευμονίᾳ τῶν παιδίων καὶ ταῖς σοβαραῖς φλογώσεσι τοῦ λάρυγγος. Ὁ ἀνακάλυψις τὸ φάρμακον τοῦτο ὠφέλιμα ταῦτα τὰ ἀποτελέσματα εἰς

τὴν ἐπιμονὴν μεθ' ἧς κατεγίνετο περὶ τὴν παροχὴν εἰς τὸ μικροβίον ὑπαίτιον τῆς ἀσθενείας ἀγνωστον τέως δηλητηριώδη ἐνεργείαν. Οὗτος ἐνεβολίαζε πρὸς ἀμυναν κατὰ τοῦ ἐπικινδύνου τοῦτου μικροβίου ἵππους καὶ ὄνους ὑπὸ τὸ δέρμα αὐτῶν εἰσάγων προφυλακτικῶ καὶ συνετῶ τρόπῳ βαθμηδὸν αὐξανόμενας δόσεις τῶν καλλιεργειῶν τῶν μικροβίων. Ὅτε τὰ ζῶα καθίσταντο ἱκανὰ νὰ ἀντιστάσιν εἰς τὸν μολυσμὸν, οὗτος ἐξήγαγε μέρος τοῦ αἱματός των ἐξ οὗ ἀπεχώριζε τὸν ὄρρον. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο περιεῖχεν ὕλην ἥτις εἰσχωμμένη ὑπὸ τὸ δέρμα τοῦ ἀσθενοῦς ἐξ ἐρυσίπελατος καθίστα αὐτὸν ἱκανὸν νὰ καταστρέψῃ τὰ νοσοποιὰ σπέρματα καὶ νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς ἀσθενείας. Μέγας ἀριθμὸς ζῶων ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐμβολιάζονται ἐν τῷ καθιδρύματι (Ἰνστιτούτῳ) τοῦ Παστέρ καὶ κατασκευάζεται μέγα ποσὸν ἀναγκαίου ὄρρου πρὸς θεραπείαν πολυαριθμῶν ἀσθενῶν. Ὁ ὄρρος δὲ θεραπεύων τὸ ἐρυσίπελας δοκιμάζεται καὶ ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ἐν Παρισίοις ἀλλὰ καὶ ἐν Βρυξέλλαις.

ΚΑΤΑΣΚΕΥῆ ἌΡΤΟΥ ΕΚ ΕΥΔΩΝ

Ἡ «Μικρὰ ἐφημερίς» τῶν Παρισίων ἀναφέρει ὅτι ἐν Βερολίνῳ ἐπέτυχον ἐν τῇ κατασκευῇ ἄρτου ἐκ ζύλων παραγομένου ἐν τινὶ ἐργοστασίῳ κατὰ μέγα ποσόν. Ἡ παρασκευὴ τοῦτου τοῦ ἄρτου βασίζεται ἐπὶ τῆς χημικῆς λειτουργίας δι' ἧς τὰ ροκανίδια τοῦ ζύλου ἐρχονται εἰς κατάστασιν ζυμώσεως. Τὰ ροκανίδια ἀναμιγνύονται μεθ' ἐνὸς τρίτου ἀλεύρου ἐκ βρώμης, εἶτα δὲ ζυμώνεται τὸ φύραμα ὡς ὁ συνηθὴς ἄρτος. Ὁ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον παρασκευαζόμενος ἄρτος ἀγοράζεται ὑπὸ τῆς ἐν Καρολίνῳ ἐταιρίας τῶν τροχιοδρομῶν, ἥτις ἐνεκα τῆς εὐθηνίας τοῦ προτιμᾶ αὐτὸν τῆς κριθῆς ἢ σικάλεως πρὸς διατροφήν τῶν ἵππων. Ἐν τούτοις οἱ ἵπποι ἀκόμη δὲν ἐξέπρασαν τὴν γνώμην των περὶ ταῦτα τῆς τροφῆς. Οἱ παρέχοντες αὐτὸν ἐργοστασιαρχαὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἐκ

ξύλων άρτος, περιέχει επίσης το αυτό συστατικό προς διατροφήν του ανθρώπου, όπερ δύναται να χωνεύση ο στόμαχος—ίσως των Γερμανών—ώς ο συνήθης άρτος. 'Επιστημονικώς εν αύτῳ δέν υπάρχει τι άπίθανον. 'Εν πρώτοις οί ίπποι δύνανται να χωνεύσωσι τους φλοιούς των δένδρων άνευ τινών χημικών παρασκευών. Πολλάκις συμβαίνει ώστε οί ίπποι διαμένουσιν επί τινας ημέρας άκόμη και έβδομάδας εν τῷ βάθει των μεταλλωρυχείων άνευ κριθής ή έτέρου τινος. 'Εν τούτοις εύρισκον αυτούς ζώντας, και τοι ούτοι όμοιάζον προς σκιάν συνισταμένην έξ όστέων και δέρματος. Τα άτυχη ταύτα ζώοντα ήδύναντο να διατηρήσωσι την ζωήν των μόνον δια της μάσσης των τυχόντων ξύλων ή κλάδων εν τοις ύπογείοις διαδρομοις. Είτα ούδόλως είναι άδύνατον, ώστε να καταστή ο κίεπταρος του φλοιού έπιδεκτικός προς χώνευσιν έπεξεργαζόμενος δια χημικής όδοϋ. 'Εκείνοι των ήμετέρων άναγνωστών οίτινες έχουσι γνώσιν τίνα της χημείας, λίαν καλώς γινώσκουσιν ότι το δένδρον δύναται να μεταβληθῆ εις σάκχαριν. Πράγματι ή σάκχαρις αύτη δέν είναι ή αύτη και ή εκ του ζαχαροκαλάμου ή των γογγυλιών έξαγομένη, δύναται όμως να κληθῆ σάκχαρις και να μεταχειρίζεται ως τοιαύτη. 'Εάν ή χημεία διδάξη πόν άνθρωπον να κατασκευάζη άρτον, τότε θα παύση ο φόβος ο κατέχων τους ύπολογίζοντας ότι μετά τρεις αιώνας επί τασούτων θα αύξηθῆ ή ανθρωπότης ώστε δέν θα έπαρκῶσι τά σιτηρά προς διατροφήν των κατοίκων της γῆς. 'Εκτός δέ του τεχνικού άρτου ίσως θα καταστή δυνατόν να κατασκευάζωνται και κροφτέδες και μπιφτέκια περι των όποιων 'Αμερικανός τις χημικός λέγει ότι θα κατασκευάζωνται κατά την διάδοσιν των επιστημονικών γνώσεων παρά τῳ λαῳ και την πρόοδον της χημείας εκ της συμπυκνώσεως των άερίων.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΕΙ
ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ

'Εκτός των 'Ελληνικών 'Εκκλησιών εν 'Οδησσῳ, Ταϊγανίω, Ραστοβίω, Μόσχα, Πετρούπολει και Κιέβω, ένθα ή ιερά λειτουργία εκτελείται εν τῇ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ εκπαλαί, επεκράτησεν εν Ρωσσία συνήθεια εν ταίς εκκλησίαις των Θεολογικών Σχολών και 'Ακαδημιών να εκτελήται εν τῇ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ προς άνάμνησιν της παρά των 'Ελλήνων διαδόσεως του χριστιανισμού εν Ρωσσία και προς εξάσκησιν των μελλόντων Ρώσων Λευιτών εν τῇ άπαγ-

γελία της άρχαίας 'Ελληνικῆς γλώσσῃς ήτις επιμελῶς διδάσκεται και προφέρεται υπό των καθηγητῶν Ρώσων ακολουθούντων εν τῇ άπαγγελία την νοσελληνικήν προφοράν (ούτω καλουμένην εν τῇ Δύσει Ρεϊχλινικήν) ένιαχού δε και υπό όμογενών ως εν Πετρούπολει και Καζάνη. Παρά του εκτάκτου ήμῶν εκ Μόσχας άναποκριτοϋ έμάθομεν ότι πρό τινος χρόνου εν τῇ εκκλησίᾳ της πνευματικῆς 'Ακαδημίας της Μόσχας (κειμένης εν τῇ πολίχνῃ Σεργίεβ πασαδ) ετελέσθη ή θεία λειτουργία εν τῇ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ. 'Η άρχαίθεν επικρατήσασα συνήθεια να τελῶσι την θείαν λειτουργίαν εν τῇ 'Ελληνικῇ γλώσσῃ είχε λησμονηθῆ κατά τας αρχάς του παρόντος αιώνος, επανελήθη δε από της τετάρτης δεκαετηρίδος αύτου υπό του άξιοσεβαστοτάτου 'Αρχιεπισκόπου Τσερνεγοβίου και Νέζην, διδάκτορος της 'Ελληνικῆς και Λατινικῆς φιλολογίας. 'Ως αναγγέλλουσιν ήμῖν έφέτος την θείαν λειτουργίαν εν τῇ εκκλησίᾳ της 'Ακαδημίας της Μόσχας ετέλεσεν ο πρύτανης αύτης 'Αρχιμανδρίτης 'Αντώνιος, έχων συλλειτουργούς άπαντας τους κληρικούς καθηγητάς και μαθητάς. 'Ως έθος έστι παρά τοις Ρώσοις πρό της λειτουργίας (του όρθρου ψαλλομένου την έσπέραν της προτεραίας μετά τόν έσπερινόν ως παρ' ήμῖν εν τοις μοναστηρίοις κατά τας άγρυπνίας των επισήμων έορτῶν) άνέγνωσε τας ώρας, έλληνιστί ο φοιτητής της 'Ακαδημίας, Σύρος τὸ γένος Π. Ζουζέ, τὸν δέ άπόστολον ο εκ Μακεδονίας φοιτητής Ιεροδιάκ. Πρωτάσιος. Το σύμβολον της πίστεως, μη ψαλλέν υπό του χορού κατά τὸ συνήθες, άνεγνώσθη ήσυχρῶς και κατάληπτῶς υπό του Σύρου φοιτητοϋ 'Ιακώβου Χαμπίπ-Ανανίου. 'Ο Ζουζέ και ο Χαμπίπ-Ανανίας εν τῇ άναγνώσει, ο δε Ιεροδιάκ. Πρωτάσιος εν τῇ άπαγγελία των εκτενῶν ελληνιστί έφύλαξαν άπάσας τας χαρακτηριστικὰς ιδιότητας της 'Ελληνικῆς άναγνώσεως εν τῇ θείᾳ λατρείᾳ και συνεχίνησαν τους άκροτάς οίτινες νοερῶς ένόμιζον ότι εκκλησιάζονται εν εκκλησίᾳ της άπωτάτης 'Ανατολής. 'Η συροϋ των πιστῶν ήν άπειράριθμος.

ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ

'Η ισχυρά δύναμις των πνευματῶδων ποτῶν προξενεί μέγα κακόν και είναι ή φοβερωτάτη μάστιγξ του συγχρόνου πολιτισμοϋ. 'Εκατοντάδες δημοσιογράφων και λογίων εν τῇ δυτικῇ Εϋρώπῃ συγκαταριθμοϋσι την χρήσιν του οίνου πνεύματος προς τὰ μέγιστα δεινά της συγχρόνου Εϋρώπης και προτείνουσι διάφορα μέτρα προς ελάττωσιν αύτης. 'Ως εν ταίς λοιπαίς χώ-

και της γῆς ούτω και παρ' ήμῖν ή μέθη ούδόλως εξασθενεί, άπεναντίας όμως εκτείνει βαρύνει ρίζας μεταξύ λαοϋ. Μέχρις εσχάτων εν Ρωσσία από πάντων των μερών, εκ διαφόρων πόρειών και παρ' ανθρώπων διαφόρου εν τῇ κοινωνία θέσεως ήκούοντο παράπανα κατά της προεβας διαδόσεως της μέθης, διότι αύτη έρριζώτο εν τῳ βίῳ του άπλου λαοϋ και παρεκέρχον αυτόν οϋ μόνον οικονομικῶς αλλά και αναφορᾶ προς την οικογένειαν και τας πνευματικὰς ιδιότητας του ανθρώπου.

'Η σημαντική διάδοσις της μέθης εξηγείται εν μέρει και εκ τούτου, ότι οί πλείστοι άνθρωποι ούδόλως ύποπτεύουσι περι της βλαβεράς επενεργείας των οίνοπνευματῶδων ποτῶν επί του ανθρωπίνου οργανισμού. 'Ετεροι πάλιν δέν εφοιστῶσι την προσοχήν των εις την εκ των ποτῶν προερχομένην βλάβην ένεκα άδρανείας και άδιαφορίας, δέν θεωροϋσι τὸ ζήτημα τοϋτο σπουδαίον και ούδόλως φροντίζουσιν προς διόρθωσιν των κακῶς έχόντων. 'Εν τῇ τοιαύτῃ άγνοίᾳ της μεγάλης διαστάσεως του κακοϋ έγκειται ή αίτία της άδιαφορίας ήμῶν προς τὸν χειρίστον πύον έχθρον του βίου του λαοϋ. Το δηλητήριο του οίνοπνεύματος είναι επικίνδυνον και ένεκα του ότι, τοϋτο παράγων εις πλάνην τινά, παρακινεί τὰ πλαγηθέντα θύματα να ζητῶσι νέους καταναλωτάς του δηλητηρίου. Οί πλείστοι των ανθρώπων μη έχοντες τας στοιχειώδεις γνώσεις περι της βλάβης την όποιαν έπιφέρει εις τὸν ανθρωπον ή χρῆσις της ρακῆς, του οίνου, του ζύθου και των λοιπῶν οίνοπνευματῶδων ποτῶν, συνήθως καταχρῶνται αυτῶν. 'Η γνώσις πάλιν της επενεργείας του δηλητηρίου του οίνοπνεύματος επί του οργανισμού του ανθρωπου οϋ μόνον είναι αναγκαία και αναπόφευκτος εις πάντας και εις έκαστον ήμῶν, ίδια προς διαφύλαξιν της υγείας του, αλλά είναι σπουδαία και αναπόφευκτος δια την διδασκαλίαν και φωτισμόν των λοιπῶν. Δέν άρκει να ρηθῆ μόνον (αὐτὴ ή μέθη άπαγορεύεται εις πάντας και εις έκαστον), ως θεσπίζει ο νόμος, αλλά άπόλυτος άνάγκη είναι να σαφηνισθῆ ότι εν τῇ χρήσει του οίνοπνεύματος ύπάρχει τι ψευδές, ότι τὸ οίνοπνευμα δέν παρίσταται τοιοϋτον όποιον είναι πράγματι, ότι τοϋτο δέν επικραταίει τὸν οργανισμόν του ανθρωπου αλλά εξασθενεί αυτόν, ότι δέν θερμαίνει τὸ σῶμα αλλά άπεναντίας ψυχραίνει αυτὸ ταχέως, ότι έφ' όσον περισσότερον πίνει, επί τοσοϋτον διαδίδεται ή ανηθικότης και επί τοσοϋτον ή χώρα ύφίσταται ζημίας δαπανῶσα προς διατήρησιν των πτωχῶν, των νοσοκομείων, των φυλακῶν κλπ. Είναι άνάγκη να καταστή πασιφανές ότι τεσσαράκοντα τοις έκαστον έγκλιεθέντες ως φρενοφλαβεῖς εν τῳ φρενο-

κομείῳ άπ' εϋθείας ή έμμέσως περιέπεσον εις την δύστηνον ταύτην κατάστασιν εκ της εξεως περι την χρῆσιν του οίνοπνεύματος και ότι οί ζῶντες—νεκροί οϋτοι δέν πρέπει να χρησιμεύωσιν ως αντικείμενον μόνον συμπαθείας και οίκτου, αλλά ή κατάστασις αυτῶν δεόν να ή πάντοτε πρό των όφθαλμῶν εκείνου, όστις κατά πρώτην φοράν φέρει τὸ ποτήριον εις τὰ χεῖλη του, όστις μιμούμενος τους λοιπούς έξ άσταθείας και άσθενούς χαρκατήρας δέν δύναται να ένκωτιωθῆ εις τὸ πρώτον κέρασμα. Το δε κέρασμα δια ρακῆς ή έτέρου οίνοπνεύματος γενόμενον μεταξύ μευράκων και παιδῶν όπερ ένίστε άπολλύλγει εις τελείαν μέθην εις γεγονός πανθόμολογοϋμενον χωρίς ο ανθρωπος να θέλῃ να καρύνησῃ τους όφθαλμούς του και να μειώσῃ τὸν σπασμασίαν του. 'Ο εν Βέρνη καθηγητής Δέμμερ, ο διάσημος Λανσερό και οί Ρώσοι ειδικοί έπιστήμονες Ιατροί Γακούμποβιτς και Απνίλδος αναφέρουσιν ότι κατ' όλέθριον σκοπόν άναπτύσσεται ή μέθη μεταξύ των μευράκων και παιδῶν εν Ρωσσία, εκ του όποιου κατάδηλον γίνεται ότι εάν και εν τῳ μέλλοντι οϋτω χωρεῖ ή παρεκτροπή αύτη εν πολλαίς χώραις θα έπιστῆ βαθμιαίως έκφαυλισμός και παρακμή. Οϋτω π. χ. μόνον εν Λονδίνω κατά τὸ 1890 εκ των δδῶν ώδηγήθησαν εις την αστυνομίαν εν κατάστασει μέθης πεντακόσια παιδιά ηλικίας μικρότερας της δεκαετοϋς και 1500 παιδιά μικρότερα των 14 ετών. 'Εν Νέα 'Ιόρκη κατά τὸ αυτό έτος περι τὰ 150,000 παιδιά έπισκεφθησαν τὰ οίνοπωλεία. 'Ολον τοϋτο εις καταπληκτικόν γεγονός, λέγει ο Μποροδίν. Το μετά κομψασμοϋ γενόμενον κέρασμα δι' οίνοπνεύματος εκτελούμενον ως τις ιδιάζουσα εκδήλωσις ύπαλήψεως πρό των όμμάτων των παιδῶν και των μευράκων πανταχοϋ εισήλθεν εν χρήσει. Τις δέν συνήντησε ταξειδεύων ανά την Ρωσσίαν εν ταίς κώμας μευράκας κλονιζόμενους ως οί μέθυσοι και διερχόμενους οϋτω τας όδους όπως πάντες νομίζουσιν ότι οϋτοι ήξιώθησαν της τιμῆς να μεθύσασιν. 'Οποία διαστροφή του σκέπτεσθαι θεωρείται ως έντιμον τὸ εξευτελίζον τὸν ανθρωπον. 'Αλλ' άρα γε ένοχος εις τοϋτο εις ή νέαν άναπτυσσομένη γενεά; Οίαν παράδειγμα λαμβάνουσι τὰ παιδιά και οί μευράκες βλέποντες ότι άπαντα τὰ σπουδαιότερα συμβεβηκότα εν τῳ βίῳ συνδεδεμένα μετά των ισρωτάτων άναμνήσεων, ως π. χ. αἱ έορταί, αἱ βαπτίσεις, ή πανήγυρις της εκκλησίας ή του σχολείου, έτι και ή κηδεία, ότε ο ανθρωπος ίδια έπρεπε να άναμνησθῆ τους ύψηλούς σκοπούς του βίου, σχεδόν λογίζονται ως έφαρμογαί άλογίστου μέθης. Είναι δυνατόν άλλως τὰ παιδιά να αισθάνονται άποστροφήν προς την μέθην, άρα εν πάση σχε-

δόν κόμη ἢ πόλει κατὰ τὰς ἐκλογάς, σπουδαίας ἀγοροπωλησίας, δημοπρασίας, ἐριδας καὶ κοινωτικὰς διαφωνίας ἢ ὑπόθεσις περατοῦται διὰ κεράσματος μετὰ τὸ ὅποιον οἱ πατέρες καὶ οἱ γέροντες ἀπέρχονται οἴκαδε σχεδὸν πάντοτε μεθυμένοι. Δέον σπουδαιότερον νὰ ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ ἐλάττωμά τοῦτο τοῦ λαοῦ καὶ νὰ σπουδάσωμεν νὰ ὑπονοήσωμεν τὴν μέθην πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς. Ἀνάγκη εἶνε νὰ ἀφαιρέσωμεν τὸ κάλυμμα τῆς ἐπικροτήσεως καὶ ἐνθαρρύνσεως, δι' οὗ μέχρι τῆς σήμερον ὁ λαὸς εἴωθε νὰ καλύπτῃ τοῦτο τὸ κακόν. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτῶμεν παρὰ τοῦ λαοῦ ἀπόλυτον ἀποχὴν ἀπὸ τῶν μεθυστικῶν ποτῶν, ὅτε οὗτος ἱστορικῶς καὶ συστηματικῶς δηλητηριάζεται ὑπὸ τοῦ οἴνουπνεύματος, ὅτε οὗτος ἀνατρέφεται ἐν τοῖς οἴνουπνεύμασι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται χρόνος καὶ ἀνάπλασις ὀλοκλήρου πλήθους. Τοιοῦτον κατόρθωμα δυνατόν μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ· πρέπει νὰ ἐπιληρωθῶμεν τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ ὅτε ἤδη δὲν ἔρριψε βαθείας ρίζας.

Μεταξὺ τῶν μέτρων πρὸς συστηματικὴν καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ καὶ ἀποτροπῆν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τούτου ὡς σκόπιμον θεωρεῖται ὑπὸ τῶν εἰδικῶς ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἔθους ἢ φροντίς περὶ τῆς ἐξηγήσεως τῆς ἀληθοῦς σημασίας τῆς βλάβης ἐκ τῆς μέθης μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν τῆς εἰς τὴν νέαν γενεάν ἔτι ἀπὸ τοῦ μαθηματικοῦ θρανίου. Οἱ νέοι δέον νὰ γινώσκωσι καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει ἁπλῶς μετὰ τῶν λοιπῶν χρησίμων μαθημάτων νὰ διδασθῆ, ὅτι τὸ ὑγιὲς σῶμα δὲν χρῆζει διεγερτικῶν ποτῶν καὶ ὅτι τὸ δηλητηριώδες οἴνουπνεύματος καταστρεπτικῶς ἐπηρεάζει τὸ σῶμα, τὰ διανοητικὰ προσόντα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκολούθως δέον νὰ ἐπεξηγηθῇ κατὰ πόσον καταστρεπτικὴ εἶνε ἡ ἐξίς πρὸς τὴν μέθην, πρὸς ὅσας οἰκονομικὰς δυσχερείας ἐμβάλλει αὐτὴ τὴν χώραν, ὅτι νεανίας ἐθισθεὶς εἰς τὴν μέθην δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνης εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν ζητούσιν ἐγκρατεῖς καὶ ὑγιεῖς συνεργάτας, ὅτι ἡ ἐξίς αὐτῇ ὑποσκάπτει τὸν βίον του, ρίπτει σκιάν εἰς τὸ καλὸν του ὄνομα καὶ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀνυπερέβλητον κάλυμμα ἐν τῷ βίῳ του. Αἱ γνώσεις αὗται ἐκτιθέμεναι κατ' αὐστηρὸν ἐπιστημονικὸν σύστημα ἐν καταληπτῇ μορφῇ δέον νὰ ἀποτελῶσιν ἰδιαίτερον ἐνασχόλησιν ἐν ταῖς σχολαῖς, ἐνθα ὁ διδάσκων νὰ ἀναπτύσῃ μετὰ τῆς θεοῦσης σαφηνείας τὰ ἐξῆς θέματα· περὶ τῆς βλάβης τῆς προκλυτούσης ἐκ τῆς μέθης, περὶ τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς νηφαλιότητος. Ἡ καλὴ ἀρχὴ ἥτις ἐτέθη

ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἐνθα τὸ μάθημα τοῦτο εἰσῆχθη ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλίας, πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἡμᾶς ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Ἡ συστηματικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ διδασκαλία τοιοῦτου μαθήματος ἐν τοῖς σχολείοις θὰ ὑποσκάψῃ τὴν σημασίαν τῆς μέθης πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ λαοῦ καὶ θὰ κλονίσῃ μετὰ αὐτοῦ τὰς μεγαλειότητας προλήψεως περὶ τοῦ οἴνουπνεύματος. Δὲν εἶνε περιττὴ ἡ ἀνάπτυξις πρὸ τῶν νεανιῶν καὶ παιδῶν τοῦ μεγέθους τοῦ κακοῦ ἐκ τῆς μέθης τῶν συγχρόνων καὶ τῶν δεινῶν συνεπειῶν τῆς, ἐπιτοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ καρποὶ τῆς μέθης τῆς σήμερον ἐπιτυχίας ἐν τισὶ χώραις ἐν τῇ πάλῃ κατὰ τῆς καταχρήσεως τῶν οἴνουπνευματωδῶν ποτῶν ἦσαν ἀριστα καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πάλῃ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πολλῶν. Ἐπεὶ παρασκευασθῶσιν ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν οἱ νέοι ὅπως ἐπιτυχῶς ἀντεπεξέρχωνται κατὰ τῆς προμερᾶς ταύτης ἐθνικῆς συμφορᾶς, ἐν τούτῳ ἐγκριεῖται καὶ τὸ ἔργον τοῦ συγχρόνου σχολείου ἐφ' ὅσον τὸ τελευταῖον δύναται νὰ συντελέσῃ ἐν τῷ κατὰ τῆς μέθης ἀγῶνι.

Α Η Ο Φ Θ Ε Γ Μ Α Τ Α

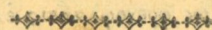
Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων εἶνε τέχνη τοῦ ἀπαντᾶν τὸν χρόνον ὅπως κερδίσῃ ὁ ἄνθρωπος περισσότερον.

Εἰς τὸν συντηροῦντα τὸν βίον ἡμῶν καὶ παρέχοντα ἡμῖν πᾶν ἀγαθόν, δυνάμενον δὲ δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος ἐξοντῶσαι ἡμᾶς, ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην καὶ τιμὴν.

Πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἡμέτεροι ἀδελφοί. Ἐάν τις ὑποφέρῃ βασάνους, σὺ δύνασαι νὰ παραμυθῆσῃ αὐτὸν ἐν τῇ θλίψει του· μὴ ποιῶν τοῦτο ἔνοχος εἶ.

Τὸ πᾶν δύναται νὰ συμβῆ ἔλεγεν ὁ Ταϊεράν· ἀλλ' ὑπάρχει τι ἀληθές, ὅπερ εἶνε πραγματικώτερον· τοῦτο δὲ εἶνε ὅτι τὸ πᾶν παρέρχεται.

Ἡ μεγίστη δυσκολία εἶνε τὸ νὰ σκεφθῆ τίς περὶ τοῦ παρελθόντος μεθ' ἡσύχου συνειδήσεως. Ὅθεν, ἂς εἴμεθα πάντοτε ἀγαθοὶ ὅπως ἔχωμεν ἠσυχαστὸν ἐκ λαμπρῶν ἀναμνήσεων καὶ εὐδαίμων μέλλον.

ΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ

(Διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ).

Ἔμεις ἴσως ἠκούσατε ὅτι ὁ κύριος Κορνάρδος ἐκ Φλωρεντίας ἦν πάντοτε γενναῖος ἄνθρωπος καὶ σπάταλος, ὅτι ἠγάπα πολὺ τοὺς κύνας καὶ τὰ πτηνὰ χωρὶς πλέον νὰ ἀναφέρω περὶ τῶν λοιπῶν του ὀρέξεων. Ἡμέραν τινα ἐξῆλθεν εἰς τὸ κυνήγιον καὶ συνέλαβεν ἕνα μικρὸν πελαργὸν παρὰ τὸ χωρίον Περτόκλα. Ἰδὼν αὐτὸν τρυφερὸν καὶ παχουλὴν διέταξε νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὸν μάγειρόν του διὰ νὰ τὸν παρασκευάσῃ διὰ τὸ δεῖπνον. Ὁ μάγειρός του, βενετὸς τὴν καταγωγὴν, καλούμενος δὲ Κινκιμπιο, ἦν λίαν πονηρὸς ἄνθρωπος. Οὗτος ἐμάδισε τὸν πελαργὸν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν ψήσῃ. Ὁ πελαργὸς ἤδη ἐψήνετο καὶ ἐξέπεμπε θαυμασίαν εὐωδίαν, ὅτε εἰς τὸ μάγειριον εἰσῆλθεν ἡ ἐρωμένη τοῦ Κινκιμπιο, ἥτις διὰ τῶν θελημάτων τῆς τὸν εἶχε καταπληγώσει. Αὕτη ἐκαλεῖτο Μπριουνέτα. Ἡ εὐχάριστος εὐωδία, ἣν ἐξέπεμπε τὸ πτηνόν, ἀκριβῶς τότε ἐξάχθεν ἐκ τῆς σούβλας, διήγειρεν εἰς τὴν γυναῖκα παράφορον ἐπιθυμίαν νὰ γευθῇ αὐτοῦ καὶ ἤρξατο νὰ παρακαλῇ τὸν μάγειρον νὰ τῇ δώσῃ ἕνα μπουτὶ πελαργοῦ. Οὗτος γελᾷ καὶ τῇ ἀπαντᾷ ἄδων· Δὲν θὰ γευθῆς τοῦ πελαργοῦ, φίλη Μπριουνέτα, δὲν θὰ τὸν φάγῃς. Ἐάν δὲν μοι δώσῃς, ἀπαντᾷ αὕτη, ὀρκίζομαι ὅτι καὶ σὺ οὐδέποτε παρ' ἐμοῦ θὰ λάβῃς τι. Ἀντήλλαξαν ἀμφότεροι φιλοφρονήσεις τινὰς καὶ ὁ Κινκιμπιο, ὅπως μὴ παροργίσῃ τὴν ἐρωμένην του, ἀποκόπτει καὶ τῇ δίδει ἕνα μπουτὶ τοῦ πελαργοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν συνέπεσον ὥστε πολλοὶ φίλοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ δεῖπνον. Ὁ πελαργὸς ἐψημένους ἐτέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης μετὰ ἕνα μπουτὶ· εἰς τῶν δαιτυμόνων, ὅστις τὸ πρῶτον παρετήρησε τοῦτο, ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του, καὶ ὁ κύριος Κορνάρδος καλῶς τὸν μάγειρόν του τὸν ἠρώτησε πῶς ἐγένετο ὥστε ὁ πελαργὸς νὰ ἔχη ἐν μόνον μπουτὶ ψεύστης ἐκ φύσεως ὁ βενετὸς μάγειρός του ἀναιδῶς τῷ ἀπήντησεν ὅτι οἱ πελαργοὶ ἔχουσιν ἕνα μόνον πόδα καὶ ἕνα μπουτὶ. «Μὴ νόμιζε ὅτι ἐγὼ κατὰ πρῶτον βλέπω πελαργόν, τῷ εἶπεν ὁ Κορνάρδος· ὅτι σὰς λέγω, αὐθέντα μου, εἶνε ἀλήθεια, ἐάν δὲ ἀμφιβάλλητε, ἐγὼ θὰ σὰς ἀποδείξω τοῦτο ἐπὶ ζώντων πελαργῶν.» Πάντες ἐγάλασαν εἰς ταύτην τὴν ἀπάντησιν. Ἐν τούτοις ὁ Κορνάρδος μὴ θέλων νὰ διεγερῇ σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν φίλων του, παρακαθημένων ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐποίησε τὴν ἀκόλουθον παρατήρησιν εἰς τὸν ἀναιδῆ μάγειρόν του. «Ἐπειδὴ ὑπόσχουσαι νὰ μοι ἀποδείξῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οὐδέποτε οὐτεῖδον οὔτε ἤκουσα, αὐριον θὰ ἰδῶμεν ἐάν ἐμμένῃς εἰς τὸν λόγον σου·

ἀλλ' ἐάν δὲν τὸ ἀποδείξῃς, ἔσο βέβαιος ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον θὰ ἐνθυμῆσαι τι θὰ πάθῃς διὰ τὴν μωρίαν καὶ ἀθυροστομίαν σου.» Τὴν ἐπιούσαν ὁ κύριος Κορνάρδος, οὗ τινος τὸν Ουμὸν ὁ ὕπνος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπραύνη, ἠγέρθη ἅμα τῇ αὐγῇ καὶ πλήρης θυμοῦ ἐναντίον τοῦ μάγειρου του, ἐπέβη τοῦ ἵππου, διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἀμφότεροι ἐφιπποὶ διηθύνθησαν πρὸς τὸν ποταμόν, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποῦ καθ' ἑκάστην πρῶταν εὐρίσκοντο πολλοὶ πελαργοί. Βαδίζοντες κατὰ τὴν ὁδὸν ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς, ἐνῶ ὁ κύριος Κορνάρδος ὀργίλως ἀπέτεινε εἰς τὸν μάγειρόν του, «θὰ ἰδῶμεν τίς ἐξ ἡμῶν ἔχει δίκαιον.» Ὁ βενετὸς παρατηρῶν ὅτι ὁ θυμὸς τοῦ κυρίου του δὲν ἔπαυε καὶ ὅτι θὰ εὐρεθῆ εἰς τὰ στενά, δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ. Ἐάν ἠδύνατο, μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως θὰ τὸ ἔκορτε λάσπη. Ἐπὶ τοσοῦτο τὸν ἀνησυχῶν αἰ ἀπειλαὶ τοῦ κυρίου του. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ, ἔρριπτε βλέμματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ὅλα τὰ περίεξ ἀντικείμενα τῷ ἐφαινοντο ὡς πελαργοὶ ἰστάμενοι ἐπὶ δύο ποδῶν. Ἀφοῦ ἐπλησίαζον εἰς τὸν ποταμόν, οὗτος κατὰ πρῶτον παρετήρησεν ὀλοκλήρον δωδεκάδα πελαργῶν ἰσταμένων ἐπὶ ἑνὸς ποδός, ὡς συνήθως συμβαίνει ὅταν οὗτοι κοιμῶνται. Παρευθὺς ἔδειξεν αὐτοὺς εἰς τὸν κύριόν του καὶ εἶπεν· «ἰδὲ, αὐθέντα, δὲν εἶνε ἀλήθεια ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὰς εἶπον χθὲς τὸ ἔσπερας; παρατηρήσατε τοῦτους τοὺς πελαργούς, δὲν ἔχουσιν ὅλοι ἀπὸ ἕνα πόδι καὶ ἕνα μπουτὶ; ἀπερίμενε, τῷ εἶπεν ὁ κύριος, εἰς τὸν ποταμόν, ὅτι ἔχουσι δύο, νὰ, τώρα.» Καὶ ἀφοῦ ὑπῆγε πλησίον ἤρχισε νὰ φωνάζῃ· ἰχα-ἰχα! ἐκ τῆς φωνῆς ταύτης οἱ πελαργοὶ ἐξύπνησαν, κατεβίβασαν καὶ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ ἐπέταξαν. «Πῶς εἶνε, ἀδιάντροπε, εἶπε τότε ὁ κύριος, τί θὰ εἶπῃς τώρα, δὲν ἔχουσιν οἱ πελαργοὶ δύο πόδας;» Ὁ Κινκιμπιο μὴ γινώσκων τί νὰ ἀπαντήσῃ, ἀμέσως κατέφυγεν εἰς τὴν ἐξυπνάδα του καὶ μετὰ θάρρους εἶπε· ναι, αὐθέντα, ἀλλ' εἰς τὸν χθεσινὸν πελαργὸν δὲν ἐφωανάτε ἰχα-ἰχα! ἐάν ἐφωανάζετε καὶ οὗτος θὰ κατεβίβαζε καὶ τὸν ἄλλον του πόδα ὡς οὔτοι.»

Αὕτη ἡ ἀνέλπιστος ἀπάντησις ἐπὶ τοσοῦτον ἤρσεν εἰς τὸν κύριον Κορνάρδον, ὥστε τὸν ἀφώπλισεν. Οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά του. «Ἐχεις δίκαιον, Κινκιμπιο, ἐγὼ πρόγνῃματι ἔπρεπε νὰ πράξω ὡς μοι λέγεις. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, κάθαρμα, σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ἄλλην φορὰν νὰ εἶσαι ἀκριβὴς εἰς τὰ καθήκοντά σου. Καὶ οὕτω διὰ μιᾶς καταλλήλου καὶ εὐφυοῦς ἀπαντήσεως ὁ μάγειρος διέφυγε τὴν τιμωρίαν καὶ κατηλλάγη πρὸς τὸν κύριόν του.

Ο ΑΛΗΜΠΕΗΣ

(Διήγημα Περσικόν).

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας Ἀμπάς ἐπεχείρησέ ποτε ταξείδιον ἀνά τὴν ἐπικράτειάν του. Οὗτος ἠθέλησε νὰ περιέλθῃ τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις τοῦ κράτους, ὅπως ἰδίους ὄμμασιν ἴδῃ πῶς ζῶσιν οἱ ὑπῆκοοί του. Φέρων ἐνδύματα συνήθους ἐμπόρου οὗτος τῇ συνοδίᾳ ἐνὸς τῶν αὐλικῶν του ἤρξατο τὸ ταξείδιόν του.

«Ἐγὼ παντάσῃ δὲν γνωρίζω, ἔλεγεν οὗτος εἰς τὸν αὐλικόν του, τὰ ἦθη καὶ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων· πᾶν τὸ περικυκλοῦν ἡμᾶς εἶνε ὑποκρισία· ὅ,τι βλέπομεν δὲν εἶνε αὐτὴ ἢ ἀπλὴ φύσις τῶν πραγμάτων ἀλλὰ τεχνητόν. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸν βίον τῶν χωρικῶν καὶ νὰ ἴδω πῶς οὗτοι ζῶσι. Ζητῶ νὰ ἴδω πῶς ζῶσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐπὶ τοσοῦτον καταφρονοῦσι καὶ τοι οὗτοι ἀποτελοῦσι τὸ κύριον στήριγμα πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Ἦδὴ ἐκορέσθην τῆς κολακείας καὶ τῆς ὑποκρισίας τῶν αὐλικῶν μου ἄς ἴδω τοὺς ζευγηλάτας, οἵτινες δὲν μὲ γνωρίζουσιν ἀκόμη». Οὗτος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του αὐλικοῦ διήλθε πολλὰς κώμας καὶ καλύδας. Ὅπου οὗτοι καὶ ἂν μετέβαινον πανταχοῦ οἱ χωρικοὶ ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ περιχαρεῖς. Ὁ Σάχης ὑπερέχαιρε βλέπων ὅτι μακρὰν τῶν ἀνακτόρων του ἀπαντῶσιν εἰρηνικαὶ καὶ ἀθῶαι διασκεδάσεις. Οὗτος ἐπ' ὀλίγον κατεσκήνωσεν ἐν τινὶ χωρίῳ καὶ ἐγευματίσεν. Ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας οὗτος ἐπὶ τοσοῦτον ἐπέινασεν ὥστε ὁ σκληρὸς ἄρτος τῷ ἐφάνη πολὺ γλυκύτερος ἢ ἅπαντα τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ἅτινα παρετίθεντο ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετ' ὀλίγον οὗτοι ἐφθασαν εἰς κοιλάδα τινα ἀνόμοσμον.

Κατὰ μέσον αὐτῆς ἔρρεε ταχύς καὶ διαυγὴς ποταμός. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιλάδος ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιάν δρυὸς παῖς τις παίζων τὸν αὐλὸν καὶ ἐπιτηρῶν τὸ μικρὸν ποιμνίον του ὅπερ ἠσύχως ἐβοσκεν εἰς τὰ πέριξ. Ὁ Σάχης ἐπλησίασε τὸν μικρὸν τοῦτον ποιμένα καὶ παρετήρησεν αὐτὸν προσεκτικῶς· οὗτος ἦν ὠραῖον χωρικὸν παιδίον μὲ φυσιογνωμίαν χωρικὴν καὶ ἀπλοϊκὴν ἀλλ' εὐγενῆ καὶ θελκτικὴν. Τὰ ποιμενικά του ἐνδύματα οὐδόλως πρερμόρφουν τὴν ὠραιότητά του. Κατ' ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς ἀνήκοντα εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέισθη ὅτι οἱ γονεῖς του εἶναι χωρικοὶ τοῦ πλησίου χωρίου καὶ ἔμαθεν ὅτι οὗτος καλεῖται Ἀλῆς. Ὁ βασιλεὺς διαλεγόμενος μετ' αὐτοῦ κατεθέλη ἕκ τῆς δξυδερκείας καὶ περινοίας του. Οἱ ζωηροὶ του ὀφθαλμοὶ ἀντανκλώντες τὴν ἡρεμον καὶ ἀγαθὴν ψυχὴν του δὲν ἐδείκνυσαν ἀγριότητα· ἡ φωνὴ του μελοδικὴ καὶ γλυκεῖα οὕτω συνεκίει. Τὸ πρόσωπόν του

δὲν ἦτο ἄγριον οὔτε ἐκτεθηλυμένον. Ὁ Ἀλῆς ἦν 16 ἐτῶν. Οὗτος δὲν ἐγνώριζεν ὅτι εἶναι πεποικισμένος ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ τοιούτων καταθελγόντων πάντας προτερημάτων, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὀμιλεῖ καὶ σκέπτεται ὡς ἅπαντες οἱ ὀμηλικοὶ του καὶ θεώρει ἑαυτὸν ὡς τοιοῦτον μικρὸν ποιμένα ὁποῖοι ἦσαν οἱ συντροφοὶ του ἐν τῷ χωρίῳ. Χωρὶς νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ σχολεῖον οὗτος ἐξέμαθε πᾶν ὅ,τι ὁ νοῦς δύναται νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀκούοντας αὐτὸν. Ὁ βασιλεὺς φιλικῶς συνδιελέγετο μετ' αὐτοῦ καὶ κατεθέλη ἕκ τῶν ἀπαντήσεών του· οὗτος ἔμαθε παρ' αὐτοῦ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ του τοιαῦτα πράγματα, ἅτινα οὐδέποτε ἤκουσεν ἕκ τοῦ σμήνου τῶν κολάκων, οἵτινες τὸν περιστοιχίζον.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οὗτος ἐμειδία πρὸς τὸν μικρὸν ποιμένα ὅστις ἀπροκαλύπτως καὶ εὐλικρινῶς ἀπεκάλυπτε τὰ πάντα πρὸ τοῦ βασιλέως. Κατὰ πρώτην φοράν ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τοσοῦτον εὐλικρινεῖς λόγους· οὗτος διὰ νεύματος διέταξεν εἰς τὸν συνοδευόντα αὐλικόν του νὰ μὴν τὸν προδώσῃ διότι ἐφοβεῖτο μήπως ὁ μικρὸς Ἀλῆς ἀπολέσῃ τὴν διάθεσίν του ἅμα μᾶθῃ ὅτι ὁ μεθ' οὗ λαλῶν εἶνε ὁ βασιλεὺς. «Ἐπίεισθην, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν αὐλικόν του, ὅτι ἡ φύσις δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ γένος καὶ εἶνε ἐπίσης ὠραία εἰς τε τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Ὁ παῖς τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον γεννᾶται ὡς καὶ τὸ βόσκον τὰ πρόβατα παιδίον. Ἐγὼ θὰ ἐθεώρουν ἑμαυτὸν εὐτύχη, ἐὰν εἶχον υἱὸν τοσοῦτον ὠραῖον, τοσοῦτον εὐφυῆ καὶ ἀξιεράστον. Ὁ μικρὸς οὗτος ποιμὴν μοὶ φαίνεται ἰκανὸς εἰς πᾶν· ἐὰν δὲ ἐκπαιδευθῇ καλῶς θὰ γίνῃ ποτὲ πιθανῶς μέγας ἀνὴρ· ἐγὼ θὰ λάβω αὐτὸν μετ' ἐμοῦ ὅπως τὸν ἐκπαιδεύσω».

II

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβεν τὸν μικρὸν ποιμένα εἰς τὸ ἀνάκτορόν του. Ὁ Ἀλῆς λίαν ἐξεπλάγη μαθὼν ὅτι ἤρρεσεν εἰς τὸν βασιλέα. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις οὗτος ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἄδῃ καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν διδασκάλων θαυμασιῶς προώδευεν εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, αἵτινες ἐξευγενίζουσι τὴν ψυχὴν. Κατ' ἀρχὰς οὗτος ἔμεινεν ἐκστατικὸς καὶ ἐθαμψώθη ἕκ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ τοῦ πλοῦτος τῶν ἀνακτόρων· ἡ μεταβολὴ ἐν τῇ θέσει του μετέβαλεν ἐν μέρει καὶ τὴν καρδίαν του. Ἡ ἡλικία καὶ αἱ χάριτες δι' ὧν ἐβράβευεν αὐτὸν ὁ Σάχης, μετέβαλον ἐπ' ὀλίγον τὴν σύνεσιν καὶ τὴν ἐγκράτειάν του. Ἐν ᾧ πρότερον φέρων ποιμενικὰ ἐνδύματα καὶ κρατῶν ράβδον ἐπικίεζε τὸν αὐλόν, οὗτος τώρα ἐνεδύθη πορφυροῦν μακρὸν χιτῶνα κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πλατὺν κίδαριν μετὰ πολυτίμων λίθων. Οὗτος διὰ τῆς ὠραϊ-

σητός του ἐπεσκίασε πᾶν τὸ ὠραῖον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Σάχου. Μετὰ βραχὺν χρόνον οὗτος κατέδειξεν ὅτι εἶναι ἰκανὸς νὰ καταγίνηται εἰς σπουδαίας ὑποθέσεις ἕνεκα δὲ τούτου ἐφείλκυσε τὴν ἐπιστοσύνην τοῦ κυρίου του. Ὁ Σάχης παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀλῆς διακρίνεται ἐπὶ ἐκτάκτῳ καλαισθησίᾳ πρὸς πᾶν ὅ,τι μεγαλοπρεπὲς ἐν τοῖς ἀνακτόροις, διὰ τοῦτο οὗτος ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν ὑψηλὸν τι ἀξίωμα ἐν Περσίᾳ, νὰ φυλάττῃ ἅπαντας τοὺς ἀδάμαντας καὶ τὰ πολυτελῆ σκευῆ τῶν ἀνακτόρων. Ἐφ' ὅσον ἐγγράσκειν ὁ Σάχης, ἐπὶ τοσοῦτον αἱ χάριτες του καὶ αἱ εὐργεσίαι ἄς ἐπεδείκνυνεν εἰς τὸν Ἀλῆν ἠύξανον. Ὅτε ὁ Ἀλῆς ἠνδρώθη, συχνάκις μετὰ βράς ἐνεθυμείτο τὸν πρότερόν του ἀπλοϊκὸν βίον. «Ὡ εὐδαίμονες ὄραι, οὗτος ἐπανελάμβανε πολλάκις, ἡμέραι ἀθῶαι, ἐν αἷς ἡ ἀπλὴ χαρὰ ἦν ὁ σύντροφός μου, ὃ ἡμέραι γλυκεῖαι ἄς ποτε διήγον δὲν θὰ ἐπιστρέψετε ἀκόμη μίαν φοράν; Ὁ ἀποχωρήσας με ἀφ' ὑμῶν καὶ ἐπιδαφιλεύσας μοι τοσοῦτον πλοῦτον, οὗτος μοὶ ἀφῆρεσε τὸ πᾶν.» Ὁ Ἀλῆς ἐξέφρασεν εἰς τὸν βασιλέα του τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πατρίδα του κώμην. Ἀπελθὼν ἐπεσκέφθη ὅλους τοὺς τόπους ὅπου ἐπαιξε, ἦδε καὶ ἐψάλλε διὰ τοῦ αὐλοῦ μετὰ τῶν ὀμηλικῶν του. Οὗτος χρηματικῶς ἐβοήθησε τοὺς τε γονεῖς καὶ τοὺς φίλους του. Ἀποχαιρετίζων αὐτοὺς οὗτος ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μὴ ζητῶσιν εὐδαιμονίαν ἐκτὸς τοῦ χωρικοῦ βίου καὶ νὰ μὴ γευθῶσι ποτε τῶν μεριμνῶν καὶ πικριδῶν τῶν ἀνακτόρων, διότι μόνον ἐν τῷ ἐλευθερῷ βίῳ ἂν διάγουσιν οἱ χωρικοὶ, ὑπάρχει εὐδαιμονία.

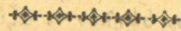
III

Ὁ Ἀλῆς (ἦδη τιτλοφορούμενος Χαζινεδάρ-Ἀλῆ-Μπέη) ταχέως ἐδοκίμασε τὴν δυστυχίαν ἐν ταῖς ἀνακτόροις. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του Σάχου Ἀμπάς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ υἱὸς του Σεφῆ. Οἱ φθονεροὶ αὐλικοὶ κατώρθωσαν διὰ τῶν συκοφαντιῶν των νὰ διεγείρωσι τὸν Σάχην Σεφῆ ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ-Μπέη. «Οὗτος κατεχράσθη, ἔλεγαν εἰς τὸν Σάχην, τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως· οὗτος συνέλλεξεν ἀμύθητα πλοῦτη καὶ ἐκρύψε πολλὰ τῶν πολυτίμων σκευῶν ἅτινα τῷ ἀνατέθησαν νὰ φυλάττῃ. Ὁ Σάχης Σεφῆ ὢν ἐτι νέος εὐπιστος, ἄπειρος καὶ ἀπροφύλακτος εὐκόλως ἐπίστευσε τὰς κατὰ τοῦ Ἀλῆ συκοφαντίας. Καθὼς πάντες οἱ κατὰ πρότερον λαμβάνοντες τὰς ἡνίας διοικήσεώς τινος, ὁ Σάχης ἦν φιλόδοξος καὶ ὑποκινούμενος ὑπὸ τῶν κολάκων του, ἐπεχείρησε νὰ μεταβάλῃ τὸ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του δημιουργηθὲν ὅπως φανῇ ἀξιώτερος ἐκείνου. Ὅπως εὖρη αἰτίαν νὰ ἀποβάλῃ τοῦ ἀξιώματος τὸν Ἀλῆ-Μπέην, ὁ Σάχης, τῇ ἐμπνεύσει τῶν φθονε-

ρῶν αὐλικῶν, ἐζήτησε νὰ τῷ παρουσιάσῃσι τὸ μέγα ξίφος, ὅπερ ἦν κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων ἀδαμάντων καὶ ὅπερ ὁ πατήρ του ἔφερεν ἀπερχόμενος εἰς τὸν πόλεμον. Ὁ Σάχης Ἀμπάς διέταξέ ποτε νὰ ἐκβάλωσιν ἅπαντας τοὺς ὠραίους ἀδάμαντας ἐκ τοῦ ξίφους, ὁ δὲ Ἀλῆ-Μπέης διὰ μαρτύρων ἀπέδειξεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως πρὸ τοῦ νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Ὅτε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀλῆ Μπέη εἶδον ὅτι ἡ συκοφαντία των αὐτῆ δὲν ἐπέτυχε συνεβούλευσαν τὸν Σάχην νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν κατάστροφον καταλόγου πάντων τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, ἅτινα τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Ἐν χρονικῷ διαστήματι 15 ἡμερῶν οὗτος ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ἰδίους ὄμμασι ἅπαντα τὰ τιμαλφῆ ἀντικείμενα τοῦ θησαυροφυλακείου του. Ὁ Ἀλῆ-Μπέης ἠνοίξε τὰς πύλας αὐτοῦ καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν βασιλέα κατὰ σειρὰν πᾶν ὅ,τι τῷ ἐνεπιστεύθησαν. Οὐδὲν ἔλειπε, πᾶν τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν αὐτῷ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καθαρότητος καὶ τάξεως ἦν κατατεταγμένον. Ὁ Σάχης ἐξεπλάγη, διότι οὐδέποτε προσεδόκα νὰ εὖρη παρομοίαν τάξιν καὶ ἀκρίβειαν εἰς ὅλα. Ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑψηλὴν του εὐαρέσκεϊαν εἰς τὸν Ἀλῆ-Μπέην, παρετήρησεν εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης ἐν ἣ ἦσαν καταταγμένα τὰ πολύτιμα σκευῆ σιδηρὰν θύραν, κεκλεισμένην διὰ τριῶν μεγάλων κλειθρῶν. «Ἰδοῦ, εἶπον εἰς τὸ οὖς τοῦ Σάχου οἱ φθονεροὶ αὐλικοὶ, ἰδοῦ ἐκεῖ ὁ Ἀλῆς-Μπέης ἐκρύψεν ἅπαντα τὰ τιμαλφῆ ἀντικείμενα, ἅτινα ἐκλεψεν ἀπὸ τοῦ θησαυροφυλακείου σας». Ὁ βασιλεὺς παρευθὺς ὀργισθεὶς μετὰ θυμοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ἀλῆ Μπέην «ἀπαιτῶ νὰ ἴδω τί ὑπάρχει ἐν τούτῳ τῷ δωματίῳ. Δείξον μοι τί ἐκρύψας ἐκεῖ; Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀλῆ μπέης ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως καὶ ἐξώρκησεν αὐτὸν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ὅπως μὴ τὸν στερήσῃ ἐκείνου ὅπερ εἶνε αὐτῷ πολιτιμότερον ἐν τῷ κόσμῳ. «Δὲν εἶνε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀλῆ Μπέης, νὰ ἀπολέσω ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅ,τι ἔχω καὶ ὅπερ εἶνε ὁ μοναδικός μου θησαυρὸς ὁ ἐναπολειφθεὶς μοι μετὰ τοσοῦτους μακροχρονίους κόπους ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ μακαρίτου πατρὸς σας. Λάβετε, ἐὰν θέλητε πᾶν ἕτερον, ἀφήσατέ μοι μόνον τοῦτον τὸν θησαυρόν». Ὁ βασιλεὺς ἦδη κατεπέισθη ὅτι τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ φυλαττόμενα ἦσαν ἀναμφιδόλως τὰ πλοῦτη ἅτινα ὁ Ἀλῆ-Μπέης ἐκέρδισε παρανόμως. Οὗτος παραφόρως ἐκράυγασεν ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ-Μπέη καὶ ἀνυπερέβητος ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ὁ Ἀλῆ-Μπέης ἠνοίξεν. Ἐν τῷ δωματίῳ εὗρον μόνον τὴν ποιμενικὴν ράβδον, τὸν αὐλὸν καὶ τὰ ράκη, ἅτινα ἔφερεν ὁ Ἀλῆ-

Μπέης ὡν ποτε βροχὸς καὶ τὰ ὅποια οὗτος πολ-
λάκις ἤρχετο νὰ παρατηρῆ μετὰ χαρᾶς ἄτε
φοβούμενος μὴ ἐπιληφθῆ τῶν εὐτυχῶν του ἡμε-
ρῶν ἃς διῆγεν ἐν τῇ πατρίδι του βόσκων ἀμε-
ρίμως πρόβατα. Ἰδοὺ, εἶπεν οὗτος, ὦ μέγα
βασιλεῦ, τὰ πολύτιμα λεῖψανα τῆς εὐδαιμονίας
μου ἧς ποτε ἀπῆλαυον ταῦτα δὲν ἠδυνήθησαν
νὰ ἀφαιρέσωσιν οὔτε ἡ εὐτυχία οὔτε ἡ ἐξουσία
ὑμῶν. Ἰδοὺ ταῦτα εἶνε οἱ θησαυροὶ μου τοὺς
ὁποίους φυλάττω ὅπως πλουτήσω ὅταν διατά-
ξῃτε νὰ μὲ ἀποβάλωσι τοῦ ἀξιώματός. Λά-
βετε ὅλα τὰ λοιπὰ, ἀφήσατέ μοι μόνον τὴν πο-
λύτιμον ταύτην ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς μου
ἡλικίας. Αὕτη εἶνε ὁ πλοῦτος ὅστις οὐδέποτε
θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ. Ἰδοὺ αὕτη εἶνε ὁ ἀπλοῦς
ἀθῶος καὶ πάντοτε γλυκὺς πλοῦτος ἐκείνων οἵ-
τινες γνωρίζουσι νὰ ἐξαρκῶνται ἐκ τοῦ ἀναγ-
καιοτάτου καὶ δὲν ματαιοφρονοῦσιν ὅπως ἔχωσι
περιττά. Ἰδοὺ αὕτη εἶνε τὰ πλούτη ἅτινα πα-
ρέχει ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη. Ἰδοὺ
ταῦτα εἶνε τὰ πλούτη ἅτινα οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν
ἐνέβαλον με εἰς ματαίαις φροντίδας. Ὁ πολύ-
τιμα ἀντικείμενα τοῦ πτωχοῦ ἀλλ' εὐδαιμόνος
βίου μου! Μόνον ὑμᾶς ἀγαπῶ καὶ μόνον μεθ' ὑ-
μῶν ζῆτῶ νὰ ζῆσω καὶ ἀποθάνω. Καὶ πρὸς τί
ὠφέλοῦσι μοι τὰ λοιπὰ πλούτη, ὅταν ταῦτα
μόνον ταραττοῦσι τὸν ἥρεμόν μου βίον; Λάβετε,
ὦ βασιλεῦ, λάβετε, ἅπαντα τὰ πλούτη ἅτινα
ἐκέκρισα ἐκ τῆς ἀγαθότητός σας· θὰ διαφυλάξω
μόνον τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους εἶχον, ὅτε ὁ
βασιλεὺς, ὁ πατὴρ σας ἐνεκα τῆς γενναιοδωρίας
του μὲ κατέστησε δυστυχῆ». Οὗτοι οἱ λόγοι, ἡ
ἀθώότης τοῦ Ἀλῆ-Μπέης, συνεκίνησαν τὸν βα-
σιλέα. οὗτος δεόντως ἐξετίμησε τὴν τιμιότητα
τοῦ πιστοῦ του ὑπουργοῦ καὶ ἠγανάκτησε κατ' ἐ-
κείνων τῶν αὐλικῶν οἵτινες διὰ τῶν συκοφαντι-
ῶν των ἐζήτουν νὰ ἀπολέσωσι τοῦτον τὸν τί-
μιον καὶ ἐνάρετον ἄνδρα. Ὁ Σάκης ἀπέδωξε
τούτους τοὺς αὐλικούς ἐκ τῶν ἀνακτόρων του
καὶ διώρισε τὸν Ἀλῆ-Μπέην πρωθυπουργὸν ἀπο-
δώσας αὐτῷ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Χάνου.
Οὗτος ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὰς σπουδαιοτά-
τας καὶ ἀπορρήτους ὑποθέσεις τοῦ κράτους του.
Ὁ Ἀλῆ-Μπέης ἀνυψωθείς νῦν εἰς τὸ περίπυστον
τοῦτε ἀξίωμα, ὅπερ πάντες οἱ λοιποὶ αὐλικοὶ ἐ-
θεώρουν εἰς τὴν ὑψίστην εὐδαιμονίαν, δὲν ἐπε-
λήσθη τῶν πολυτίμων του θησαυρῶν. Οὗτος πάν-
τοτε εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀπόκεντρον δωμάτιον
τοῦ θησαυροφυλακείου του μετὰ πολλῆς τῆς
προσοχῆς παρετήρει τὴν ποιμενικὴν ράβδον, τὸν
αὐλὸν καὶ τὰ παλαιὰ του ἐνδύματα καὶ ἐφύ-
λαττεν αὐτὰ πλησίον τῶν χρημάτων του, ὅπως
λάβῃ αὐτὰ ὅταν ἡ τύχη του μεταβληθῇ. Ὁ
Σάκης Ἀλῆς ἐζῆσε μέχρι βαθέος γήρατος. Ὁ
λόγον του τὸν βίον διῆγεν ἡσύχως μὴ ζητῶν νὰ

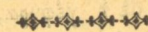
ἐκδικηθῆ τοὺς ἀντιπάλους του, μηδὲ νὰ συνα-
θροίξῃ πλοῦτον. Ἡ πρώτη του καὶ ἐσχάτη
φροντίς ἦν νὰ βοηθῆ τοὺς μικρὰ χρηματικά πο-
σὰ πρὸς διατροφήν των καὶ πάντοτε συνεβού-
λευεν αὐτοὺς νὰ μὴ ἐγκαταλείψωσι τὴν ποιμε-
νικὴν των ἐνασχόλησιν, τὴν ὅποιαν ἐθεώρει ἀρί-
στην καὶ τιμιωτάτην.

ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΙΟΥΗΣ (ΓΙΑΦΑΣ)

Ἀγγλικόν τι περιοδικὸν παρέχει ἐν ταῖς
στήλαις του περίεργόν τινα περιγραφὴν τῶν
πορτοκαλλίων τῆς Ἰόπης, τὰ ὅποια τὴν σήμε-
ρον ἐπὶ τοσοῦτον ἐκζητοῦνται ἐν ἐκάστη χώρᾳ.
Τὸ ὠσειδὲς τοῦτο πορτοκάλλιον, λέγει τὸ ρη-
θὲν περιοδικόν, καλεῖται ἰσπανικόν ἐκ τοῦ ὅτι,
ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστὸν, βλαστάνει μόνον ἐν
Ἰόπῃ, ὅπου ἐν τούτοις παράγονται καὶ ἕτερα
εἶδη πορτοκαλλίων. Πορτοκάλλιον ὁμοιάζον
πρὸς τὸ τῆς Ἰόπης εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ νήσῳ
Μάλτα καὶ ἐπιτυχῶς μετεφυτεύθη εἰς τὴν
Φλωρίδα ὅπου λίαν καλῶς καλλιεργεῖται. Τὸ
τῆς Μάλτας ὠσειδὲς πορτοκάλλιον ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος καλῶς καλλιεργεῖται καὶ ἐν τῇ Νοτίῳ
Αὐστραλίᾳ. Τὸ δένδρον αὐτοῦ στερεῖται ἀκαν-
θῶν, ταχέως αὐξάνει καὶ λίαν καρποφορεῖ.
Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη πάμπολλα πορ-
τοκάλλια τῆς Ἰόπης ἐπωλήθησαν ἐν τοῖς νή-
σοις τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἡ ἐξαγωγή τῶν πορτοκαλλίων τῆς Ἰό-
πης ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς 36,000 κιβώτια.
Ἐνεκα τῆς ἀναπτυσσομένης μεγάλης ἐνεργείας
ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν πορτοκαλλίων τῆς Ἰόπης,
ὁ λιμὴν αὐτῆς ἀφίκετο εἰς σημαντικὴν εὐημε-
ρίαν. Περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου ἰδοὺ τι με-
ταξὺ ἄλλων πρὸ μικροῦ χρόνου ἔγραψεν ἐν τῇ
ἐμπορικῇ του ἐκθέσει ὁ ἐν Ἰόπῃ πρόξενος τῆς
Ἀγγλίας. «Ἡ Ἰόπη, ὡς πρωτεύουσα τῆς
ἐπαρχίας ὀφείλει τὴν εὐημερίαν της εἰς τὸ κλί-
μα της ὅπερ λίαν εὐνοεῖ τὴν καλλιέργειαν τῶν
ποτοκαλλίων. Ὡς φυσικὴ συνέπεια τούτου, ὁ
θαλάσσιος οὗτος λιμὴν περικυκλοῦται ἐκ τοῦ
μέρους τῆς ξηρᾶς ὑπὸ κήπων ἐκ πορτοκαλλεῶν,
οἵτινες καταλαμβάνουσιν ἕδαφος 720 χεκτ.
Ἐνεκα τῆς ἐξόχου εὐοσμίας των καὶ τῆς γλυ-
κύτητος, τὰ πορτοκάλλια τῆς Ἰόπης ἐφημίσθη-
σαν ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις καθ' ἅπαντα τὸν
κόσμον. Ἐνῶ δὲ πρὸ 18 ἐτῶν τὰ πορτοκάλλια
τῆς Ἰόπης ἦσαν γνωστὰ μόνον ἐν Βηρυτῷ,
Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Κων(σταντινούπολιν), ἐπὶ τοῦ παρόντος
μεγάλα ποσὰ αὐτῶν ἀποστέλλονται εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην, Ἀμερικὴν καὶ τὰς Ἰνδίας· ἐνεκα δὲ

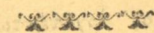
τούτου ἡ καλλιέργεια αὐτῶν ἔλαβε μεγίστας
διαστάσεις. Τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν
πορτοκαλλίων τῆς Ἰόπης εἶνε ὅτι ταῦτα δύναν-
ται νὰ διατηρηθῶσιν ἀβλαβῆ καὶ ἄσχηπα ἀπὸ
30—40 ἡμέρας καὶ, ἐὰν προφυλάττωνται κα-
λῶς κατὰ τὴν μεταφορὰν ἐν κιβωτίοις ἐπιπασμέ-
νοις δι' ἰδιαίτερας τινος κόνεως ἐφευρεθείσης
ὑπὸ τινος ὁμογενοῦς, ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς μῆνας.
ἐξακολουθοῦσιν οἱ κηπουροὶ νὰ ἀνοίγωσι νέους
κῆπους πορτοκαλλεῶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος
ὑπάρχουσι 400 τοιοῦτοι κῆποι, ἐνῶ πρὸ δεκα-
πέντε ἐτῶν μόνον 200 ὑπῆρχον τοιοῦτοι κῆποι.
Ἡ μεγάλη ἐξαγωγή τῶν πορτοκαλλίων συνέ-
τεινε τὰ μέγιστα εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πλη-
θυσμοῦ τῆς πόλεως Ἰόπης, ἥτις ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἔχει 42,000 κατοίκ., ἐνῶ πρὸ 12 ἐτῶν
εἶχε μόνον 15 χιλ. κατ. Τὰ εἰσοδήματα ἐδι-
πλασιάσθησαν καὶ τὸ τελωνεῖον τῆς Ἰόπης
πληροῦται καθ' ἐκάστην σωρῶν κιβωτίων, ἅτινα
ἀναμένουσι τὴν ἐπιβίβασίν των εἰς τὰ πλοῖα
καὶ μεταφορᾶν εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.
Ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ὅπως ἐνθαρρύνῃ τὴν
ἐξαγωγήν τῶν πορτοκαλλίων, φορολογεῖ αὐτὰ
δι' ἀσημάντου δασμοῦ 1 ο)ο. Κατὰ τὰ τελε-
ταῖα ἔτη ἐγένετο σημαντικὴ ἐργασία ἐπὶ τῆς
ἐξαγωγῆς, ὡς δείκνυσιν ὁ στρογγύλος ἀριθμὸς
36,000 κιβ. πορτοκαλλίων ἀποστελλομένων
κατ' ἔτος εἰς διάφορα μέρη. Ἰδίᾳ ἐνεκα τοῦ
ἐμπορίου της διὰ τῶν πορτοκαλλίων, ἡ Ἰόπη
ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔργεται κατὰ τὴν σπουδαιό-
τητα μετὰ τὴν πόλιν Βηρυτὸν καὶ θεωρεῖται λίαν
ἐμπορικὴ πόλις τῶν ἐν Συρίᾳ παραθαλασσίων

ΑΙ ΠΡΟΣ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜ. ΔΑΠΑΝΑΙ

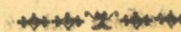
Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀναφέρουσιν ὅτι
πρὸς διατήρησιν εἴκοσι δύο πανεπιστημείων
(11 ἐν Πρωσσίᾳ καὶ 11 ἐν ταῖς λοιπαῖς χώ-
ραις τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας) ἔδαπανῶντο
24,7 ἑκατομμύρια μαρκῶν συμπεριλαμβανομέ-
νων 19,8 ἑκατομμυρίων ὑπὸ τοῦ κράτους διδο-
μένων. Πρὸς πληρωμὴν τῶν καθηγητῶν ἔδαπα-
νῶντο 7,7 ἑκατομμύρια μαρκῶν. Κατὰ μέσον
ὄρον περίπου 75 ο)ο τῆς δαπάνης πρὸς διατή-
ρησιν τῶν πανεπιστημείων κατέβαλε τὸ κράτος
ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ του. Κατὰ μέσον ὄρον
δι' ἕκαστον φοιτητὴν τοῦ Πανεπιστημίου ἔδα-
πανῶντο 814 μάρκαι ἐν Πρωσσίᾳ καὶ 600 ἐν
ταῖς λοιπαῖς χώραις τῆς ὁμοσπονδίας. Οἱ κα-
θηγηταὶ τὰ νῦν ἀνέρχονται εἰς 2,325, ἐνῶ πρὸ

πέντε ἐτῶν ἦσαν μόνον 2,095. Οἱ πλείστοι κα-
θηγηταὶ παρέδιδον ἐν ταῖς Θεολογικαῖς Σχο-
λαῖς, δηλαδὴ 1225, εἶτα ἐν ταῖς Ἰατρικαῖς Σχο-
λαῖς—648, καὶ ταῖς τοῦ δικαίου—222. Εἰς ἕ-
καστον καθηγητὴν κατὰ μέσον ὄρον ἀντιστοι-
χοῦσι δώδεκα φοιτηταί. Ἀπαντες οἱ φοιτηταί
χοῦσι δώδεκα φοιτηταί. Ἀπαντες οἱ φοιτηταί
ἀνέρχονται εἰς 27,500 ἐκ τῶν ὁποίων φοιτώ-
σιν 8,137 ἐν τῇ Ἰατρικῇ σχολῇ, 6,760 ἐν τῇ
τοῦ δικαίου, 3,700 ἐν τῇ θεολογικῇ (τῶν Δι-
αμαρτυρομένων) τμήματι, 3,700 ἐν τῷ τῶν φυ-
σικῶν ἐπιστημῶν τμήματι τῆς φιλοσοφικῆς
Σχολῆς καὶ 1,300 ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῶν
Καθολικῶν. Ἐκ τῶν 27,500 φοιτητῶν, 14,232
κατήγοντο ἐκ Πρωσσίας, 11,440 ἐκ τῶν λοι-
πῶν χωρῶν τῆς Γερμανίας καὶ 1,814 ἐκ τῆς
ἀλλοδαπῆς. Ἐκ τῶν ξένων οἱ πλείστοι εἶναι
Ἀμερικανοί, δηλ. 366, εἶτα Ρῶσοι 351, Αὐ-
στριακοὶ 291, Ἑλβετοὶ 238 καὶ ὀλίγοι Ἑλ-
ληνες. Ἐκ τῶν ἐν τοῖς γερμανικοῖς πανεπι-
στημίοις φοιτῶντων φοιτητῶν φοιτῶσιν ἐν ταῖς
Θεολογικαῖς σχολαῖς 26 ἐν ταῖς τοῦ δικαίου,
95 ἐν ταῖς Ἰατρικαῖς καὶ 222 ἐν ταῖς φιλοσο-
φικαῖς. Τὸ ἐν τέταρτον τῶν γερμανῶν φοιτητῶν
κατήγετο ἐκ γονέων εὐμοιρούντων ἀνωτάτης παι-
δείας. Ἐκ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων πολιτῶν με-
τερχομένων διάφορα ἐπαγγέλματα δίδουσιν εἰς
τοὺς υἱοὺς των πανεπιστημιακὴν ἐκπαίδευσιν· ὁ
κλῆρος—εἰς 1,156 νέους οἱ διδάκτορες—εἰς
496, οἱ παιδαγωγοὶ—εἰς 433, οἱ ἀξιωματικοὶ
καὶ οἱ ἐν δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ—εἰς 98, οἱ κτη-
ματῖαι καὶ οἱ μὴ μετερχόμενοι ἐπάγγελμά τι-
εἰς 92, οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι—εἰς
63, οἱ στρατιωτικοὶ εἰς—51, οἱ βιομηχανοὶ—
εἰς 23, οἱ γεωργοὶ—εἰς 14 καὶ οἱ ὑπηρεταὶ εἰς
1. Ἐδίδοντο βοήθειαι τακτικαὶ καὶ προσωρι-
ναὶ ἀνερχόμεναι εἰς 749,009 μαρκῶν εἰς 4,161
φοιτητῶν δηλ. κατὰ μέσον ὄρον εἰς ἕκαστον φοι-
τητὴν 180 μάρκαι.

Ἐὰν συνετῶς ζητῆς τὴν ὁδὸν τῆς
φρονήσεως, ἐφίστα σπουδαίαν προσοχὴν
ἐπὶ τῶν ἀκολούθων πέντε, περὶ τίνος
ὁμιλεῖς, πρὸς τίνα ὁμιλεῖς,
διὰ τὴν ὁμιλεῖς, πότε καὶ ποῦ
ὁμιλεῖς.

Ἡ μεγίστη καὶ πολυτιμωτάτη κληρονομία
ἦν δυνάμεθα νὰ ἀφήσωμεν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν
εἶνε ἡ διδασκαλία περὶ τῆς ἀγαθοεργίας. Οὕτω
δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ μετὰ θάνατον θὰ
ὠφελήσωμεν.

Η ΡΟΖΙΤΑ

Διήγημα ὑπὸ Σερβεντές

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε ἀριθ. 11.)

— Σφάλμα, Ροζίτα, ἀπαίσιον σφάλμα!... Δὲν ἐννοῶ, ποῦ ἦν ὁ νοῦς μου κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς κατασκευῆς... Ἴσως ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γέροντος Ταλαβέρα. Ἴσως, ὑμεῖς λίαν πολὺ με καταθέξατε, ἀκουσίως λίαν πολὺ ἐσκεπτόμην δι' ὑμᾶς. Ἄλλ' ὄχι! Ἐγὼ ἐποίουν τοὺς ὑπολογισμούς μου, ὅτε ἀκόμη δὲν σᾶς ἐγνώριζον... Καὶ οὕτως, ὡς φαίνεται, ἡ πρόρρησις τῆς γράϊας ἐπηλήθευσε... Μόνον ἡ προσέγγισίς μου, αὐταὶ αἱ ἀθῶαι φιλικαὶ μου σχέσεις πρὸς ὑμᾶς ἐπέπρωτο νὰ με ἀπολέσωσι! Τὸ οἰκοδομημα ὅπερ θὰ διαιώνιζε τὸ ὄνομά μου, τῶρα θὰ γείνη αἰτία τοῦ ὀλέθρου μου, τοῦ θανάτου μου. Ἡ ἀραβικὴ μου ἀψίς, ἅμα τῇ ἀφαιρέσει τῶν ὑποστηρικμάτων, θὰ καταπέσῃ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ταχώ. Σφάλμα ἀκατάγνωστον, παιδαριῶδες. Τώρα βλέπω πλέον σαφῶς κατὰ πόσον χονδροειδὲς εἶνε τοῦτο τὸ σφάλμα. Τοιαύτη ἀψίς δὲν δύναται νὰ ἴσταται οὐδ' ἐπὶ δύο ὥρας... Τὸ δὲ σφάλμα τοῦτο εἶνε τῶρα ἀδιόρθωτον, διότι πρὸ πολλοῦ χρόνου ἐγένετο... Πρὸ δύο μηνῶν ἠδυνάμην ἔτι νὰ διορθώσω αὐτὸ, ὅτε ἦσαν ἔτοιμα μόνον τὰ ἐπὶ τῶν ὄχθων ὑπόβαθρα, ἀλλὰ σήμερον... εἶνε ἄργά.

Ἡ Ροζίτα κρατοῦσα τὴν χεῖρά του ἰσχυρῶς αὐτὴν ἔθλιβε χωρὶς νὰ συναισθάνηται τοῦτο. Αὕτη ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς προσήλου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ πρόσωπόν της ἦν κάτωχρον καὶ ἐνόσπε ἐλαφρόν, ρίγος παρεμόρφου τὸ ὄραϊον τοῦτο πρόσωπον.

Εὐθὺς ὡς ὁ νέος ἀρχιτέκτων ἐποίησε καὶ τὴν ἐλαφρὰν ἔτι κίνησιν, αὕτη ἰσχυρῶς ἔθλιβε τὴν χεῖρά του ὡς νὰ ἐφοσεῖτο μήπως οὗτος ἐκφύγη.

— Εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι ἐσφάλατε; ἐν τέλει αὕτη ἐπρόφερε.

— Κατὰ δυστυχίαν, ναί! Τὸ σφάλμά μου φαίνεται ὡς ἡμέρα.

— Ἄλλ' εἴσθε πεπεισμένοι, ἐὰν ἀρχίσητε ἐκ νέου τὴν οἰκοδομὴν δὲν θὰ ὑποπέσητε εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα... ἢ εἰς ἕτερον, ἐπίσης ἀπαίσιον;...

— Οὐδέποτε, ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω, ἐὰν ἠθέλατε.

— Ἀποδείξατέ το! Σήμερον περὶ τὴν ἐνάτην ἐσπερινὴν ὥραν θὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ ὑμεῖς θὰ μοι δείξητε ἐπὶ τῇ βάσει τί-

νος ὑπολογισμοῦ ἀνελάβετε τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἀραβικῆς ἀψίδος.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου; Σκεφθῆτε, Ροζίτα, ἐὰν σᾶς ἴδῃ τις;

— Οὐδεὶς θὰ με ἴδῃ! Ἐὰν δὲ με ἴδῃ δὲν θὰ με γνωρίσῃ. Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἶνε λίαν σπουδαία καὶ δὲν με ἐκφοβίζουσι τοιαῦτα ἀσήμαντα περιστατικά. Ὀλίγον μὲ μέλλει... Ἄναμένετέ με εἰς τὰς ἐννέα.

X

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, τὸ ἐσπέρας, γυνὴ τις ἐπιμελῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ μέλαιναν καλύπτραν, ὑπὸ τὰ τρίχαπτα τῆς ὁποίας διεκρίνοντο δύο μόνον ἐξαισιῶς ζωοὶ ὀφθαλμοί, ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν τῇ διέμενον ὁ ἀρχιτέκτων καὶ ἐκρύβη ἐν τῷ ἀνοικτῷ περιβάλλῳ αὐτῆς. Οὐδεὶς εἶδεν αὐτήν.

Ἡ Ροζίτα ἐπὶ πολὺν χρόνον λεπτομερῶς καὶ ἐφ' ὅσον ἠδύνατο λίαν ἀπλῶς ἐξέθηκεν εἰς τὴν φίλην του πᾶν τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἀψίδος. Ἡ νεάνις ἐπιστῶσα μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς ὑπολογισμούς τοῦ Ἀρεβάλο δὲν κατενόησε πᾶσας τὰς λεπτομερείας, ἀλλὰ τὸ ἀπολύτως ἀνεγκλίον ἐνόησε... Οὐχὶ διὰ τοῦ νοῦ ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας, εὖρεν εἰς τί συνίσταται τὸ σφάλμα τοῦ ἀρχιτέκτωνος.

Αὕτη παρατηροῦσα τὰ παλαιὰ σχέδια τῆς γεφύρας καὶ συγκρίνουσα αὐτὰ πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς σχεδὸν περατωθείσης γεφύρας, εὐκρινῶς κατέλαβε, ἠσθάνθη καὶ ἐπίστευσε... Σφάλμα ὑπάρχει... Ἡ διορθώσις εἶνε εὐκόλος!

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν ἡ γέφυρα ἦν τοιαύτη, εἶπεν ἡ Ροζίτα, βαθέως αἰσθάνομαι ὅτι θὰ διετηρεῖτο ἐπ' αἰῶνας. Αὕτη δὲ ἡ γέφυρα, αὕτη ἡ ἀψίς; Πάλιν ἡ καρδία μου λέγει μοι· αὕτη δὲν δύναται νὰ αἰωρῆται ἐν τῷ αἰθέρι. Ὁ νοῦς ὑμῶν κατέπεισεν ἡμᾶς περὶ τούτου, οἱ ἀριθμοὶ ὑμῶν, ἐγὼ δὲ αἰσθάνομαι αὐτὸ, ἰδοὺ ποῦ καὶ ἐδείξε τὴν καρδίαν της. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, ἀλλ' αἰσθάνομαι, ὅτι τοῦτο τὸ μέρος στηρίζεται ἐπ' ἐκείνου, ὅτι τὰ δύο ταῦτα ὡς νὰ ἐρρίφθησαν, ὅτι συνέχονται πρὸς ἀλλήλα καὶ ἰσχυρῶς κρατοῦνται ἐν τῷ αἰθέρι. Ἐνῶ ἐν ταύτῃ τῇ εἰκόνι δὲν βλέπω παρόμοιον τι. Ἀκαρδιάντως πέποιθα, ὅτι ἐὰν ἠδύνασθε νὰ καταρροίψητε τὸ κατασκευασθὲν καὶ νὰ ἀρχίσητε ἐκ νέου, μετὰ τρεῖς, τέσσαρας μῆνας, ἔστω καὶ μετὰ ἕξ μῆνας θὰ κατασκευάζετε γέφυραν ἥτις ἐπ' αἰῶνας θὰ διετηρεῖτο ἐν Τολέδῳ. Ἀρχε δὲν δύνασθε νὰ καταρροίψητε τὸ μέσον τῆς γεφύρας καὶ νὰ ἀρχίσητε αὐτὸ ἐκ νέου;

— Ὅχι, Ροζίτα, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἅμα μάθη ὅτι ἀποσυνθέτω τὸ κατασκευασθὲν θὰ ὑποπτευθῇ καὶ θὰ μοι ἀφαιρέσῃ τὴν ἐπιχείρησιν. Οὗτος θὰ προτιμήσῃ νὰ

διατηρήσῃ τὸ ὑλικὸν καὶ νὰ ἀναμένῃ ἕως οὐ καλέσῃ νέους ἀρχιτέκτωνας. Ἐκτός δὲ τούτου τίς θὰ πιστεύσῃ, ὅτι δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὸ ἀνατεθὲν μοι ἔργον, ὅταν δύο ἐβδομάδας πρὸ τῆς περατώσεως τοῦ ἔργου ἀποσυνθέτω πᾶν ὅ,τι κατασκευάσα καὶ ἀρχωμαι ἐκ νέου. Ποῦ θὰ εὖρωσι τὸ ἐγγέγγυον περὶ τοῦ ὅτι ἐγὼ ἀρξάμενος ἐκ νέου δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νέαν ἀποσύνθεσιν. Οὐχί, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον! Πρέπει νὰ ἀποτελειώσω ἐκεῖνο ὅπερ δὲν δύναται νὰ διαμηνῇ καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων τῆς γεφύρας νὰ ἀποτίσω διὰ τῆς ζωῆς μου... Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τελευταία ἐργασία. Δὲν λυποῦμαι κατὰ πολὺ τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ τὸ ὄνειδος... ἡ ἀτιμία... τοῦτο εἶνε τὸ χειρίστον. Ἐὰν οὐχὶ ἐπ' αἰῶνας, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ Τολέδον θὰ γνωρίσῃ, θὰ ἐνθυμεῖτε πῶς ὁ Χουάν Ἀρεβάλο ἐπεχείρησε τὴν κατασκευὴν γεφύρας καὶ ἀπόλλετο μετ' αὐτῆς ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Ταχώ. Τοιαύτη, ὡς φαίνεται, εἶνε ἡ μοῖρά μου, κακὴ τύχη!

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπρόφερε μετ' ἄλλους ἡ Ροζίτα. Τώρα πιστεύω ὅτι ἐγὼ ἐγενόμην αἰτία τῆς δυστυχίας. Ἴσως, ἐγὼ εἶμαι ἡ γυνὴ ἐκείνη περὶ ἧς προεῖπεν ἡ γράϊα. Ἀνάγκη αὐτὸ τὸ φιλικὸν πρὸς με αἰσθημα ὑμῶν ἐπέφερεν εἰς ὑμᾶς ταύτην τὴν καταστροφὴν! Ἐὰν δὲν με ἐγνώριζετε, ἴσως δὲν θὰ ὑπεπίπτετε εἰς τοῦτο τὸ σφάλμα. Ναί, χωρὶς νὰ θέλω, κατέστρεψα ὑμᾶς! Ὁ Ἀρεβάλο ἦν λίαν εἰλικρινὲς καὶ φιλαλήθης καὶ δὲν ἀντίειπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν νεάνίδα. Αὐτὸς ἀκόμη, ὡς γνήσιος Ἰσπανός, ἐπίστευσε τῶρα ὅτι ἡ ἀποτυχία του εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς προσεγγίσεώς του πρὸς τὴν Ροζίταν.

Ἡ Ροζίτα περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώρησεν. Ὁ Ἀρεβάλο ὠδήγησε τὴν νεάνίδα μέχρι τῆς οἰκίας της διὰ τῶν ἐρήμων ὁδῶν τῆς ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἠσυχάζουσης πόλεως.

Καθ' ὁδὸν οὗτοι οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερον. Αὕτη κεκλιμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐβάδιζε καὶ ἐσταυρωμένης ἐπὶ τοῦ στήθους της τὰς χεῖρας ἐπιμελῶς ἐκρύπτετο φοβουμένη μή τις συναντήσῃ αὐτήν. Ὁ Ἀρεβάλο φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του συμπερό ἐξικνούμενον μέχρι τῶν ὀφρῶν του ἐβάδιζε παρ' αὐτῆς καὶ ἐπιμελῶς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν του. Ὅτε ἐφθασαν ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Ροζίτας, αὕτη ἔστη ὑπὸ τὴν σκιὰν γωνίας τινος τῆς μεγάλης γείτονος οἰκίας. Αὕτη ἔστη ἀπέναντί του μὴ κινουμένη μὴδὲ προφερούσα τι.

— Τί σᾶς συνέβη; ἀκουσίως ἐπὶ τέλους, ἠρώτησεν ὁ Ἀρεβάλο, καταπλαγεὶς ἐκ τῆς ὕψους τοῦ προσώπου τῆς νεάνιδος.

— Ἀργά εἶνε πλέον... Πρέπει νὰ

σοι εἶπω τὸ χαῖρε... τὸ τελευταῖον χαῖρε... Ἐπρόφερον ἡ Ροζίτα μετὰ ἐσωτερικῆς ταραχῆς καὶ φωνῆς τρεμούσις... Δὲν θὰ ἐπανίδω πλέον ὑμᾶς. Αὐριον διὰ παντός θὰ ἀποχαιρετίσω τὴν ματαιότητα τοῦ ἀμαρτωλοῦ τούτου κόσμου.

— Ἀλλὰ δὲν ἠθέλετε νὰ ἀναβάλητε τοῦτο μέχρι τῆς ἐγκαινίσεως τῆς γεφύρας! Διέκοψεν ὁ Ἀρεβάλο αὐτήν.

— Ναί, ἀλλὰ ταῦτα τὰ ἐγκαίνια θὰ ἐπιφέρωσι τὸν θάνατόν σας... Διατί τότε νὰ ἀναμένω; Δὲν θέλω!... Αὐριον τὸ πρῶν τὸ πᾶν θὰ τελειώσῃ...

Ἡ Ἀρεβάλο ἐσιώπησε.

— Καὶ λοιπὸν, χαίρετε!... χαίρετε διὰ παντός! Ἐπεθύμουν διὰ τελευταίαν φοράν... Ἡ Ροζίτα διέκοψε τὸν λόγον της, ἐσιώπησε, εἶτα πάλιν μετὰ δυνάμεως ἐξακολούθησε διὰ τελευταίαν φοράν πρέπει... πρέπει... Σᾶς παρακαλῶ... νὰ με ἀσπαθῆτε.

— Ροζίτα! διὰ παθητικοῦ τόνου ἀνεφώνησεν ὁ Ἀρεβάλο.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἡ νεάνις περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ μετὰ πάθους ἤψατο διὰ τῶν χειλέων της τοῦ προσώπου τοῦ Ἀρεβάλο. Μετὰ τινος στιγμῆς αὕτη μετὰ θλίψεως ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ, ἔκλαυσε καὶ ἐγένετο ἀφαντος ὀπισθεν τῆς γωνίας.

Ἡ Ἀρεβάλο ἔδραμε κατόπιν της καὶ εἶδε πῶς αὕτη ἐκρύβη ἐν τῷ περιβάλλῳ τοῦ μικροῦ κήπου τῆς οἰκίας της.

— Θεέ μου! ἐφώνησεν ὁ Ἀρεβάλο. Ὅποια ἡ τύχη ἡ ἐμὴ καὶ ἡ ἐκείνης!

Ἀμέσως οὗτος εὐκρινῶς ἐνεθυμήθη ὅτι καθ' ἂς ἡμέρας κρύφα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐσχεδιάζε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην του μετὰ ταύτης τῆς γυναικὸς καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὴν συντροφὸν μέχρι θανάτου, ἀκριβῶς κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰσέδυσεν ἀσύνητον σφάλμα εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἀψίδος.

— Ναί, ἡ γράϊα εἶπε τὴν ἀλήθειαν! Γυνὴ μὲ ἀπέλεσε.

X

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἀρεβάλο πάλιν ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκοδομὴν. Οἱ ἐργάται εὐθύμως καὶ διαλεγόμενοι εἰργάζοντο. Πάντες ἐχαίροντο σκεπτόμενοι ὅτι πλησιάζει τὸ πέρας τῆς οἰκοδομῆς. Ὁ γέρον Χομὲς ἀγρώχως καὶ αὐτάρκως ἐβάδιζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι μέρος τῆς δόξης τοῦ ἀρχιτέκτωνος Χουάν Ἀρεβάλο θὰ ἀποδοθῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Χομὲς. Μήπως οὗτος, ἂν ὄχι ἰδιοχείρως, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του ὅμως δὲν ἐπέθετεν ἐν τῇ οἰκοδομῇ ἕκαστον λίθον, ἐπιβλέπων τὴν ἐργασίαν τῶν οἰκοδόμων;

Μόνον ὁ Ἀρεβάλο προσεποιήθη τὸν ἀσθενῆ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον ἐκάθητο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει στηριζόμενος εἰς τινὰ στῆλον τὸν ὁ-

ποιον περιέλαβε διά τῆς χειρός του. Ἐν τῇ κεφαλῇ του ἀδιακόπως ἐκινεῖτο καὶ ἐστρέφετο ἡ αὐτὴ ἰδέα. «Ταχέως, ταχέως ἅπαν τοῦτο μετ' ἐμοῦ θὰ καταπέσῃ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ταχώ...» Εἶτα ἐπιμόχθως πειρώμενος νὰ ἀποβάλλῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐπίπονον ταύτην ἰδέαν, ἀνεπόλει ἐν τῇ φαντασίᾳ του τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Ροζίτα, εἰσελθοῦσα ἀναμφιβόλως εἰς τὸ μοναστήριον, ἐτοιμάζεται νὰ δεχθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

— Καὶ αὕτη θὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν κόσμον ὡς ἐγώ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἐγὼ μὲν θὰ καταποντισθῶ ἐν τοῖς κύμασι τοῦ ταχυρροῦ ποταμοῦ Ταχώ, αὕτη δὲ θὰ ἀπολεσθῇ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ μοναξίᾳ τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου.

Ἀμφότεροι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν κόσμον, τὴν ματαιότητα αὐτοῦ καὶ τὰς φροντίδας του.

Ἐν τούτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὸ ἑσπέρας ὁ Ἀρεβάλο ἤρξατο πάλιν νὰ ὑπολογίσῃ καὶ νὰ σχεδιάζῃ. Ὅλο δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ, ἀλλὰ παρρηθὺς ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του, ἔσχισεν εἰς μικρὰ τεμάχια τὸν χάρτην μετὰ τῶν ἀριθμῶν καὶ χωρὶς νὰ ἀπεκδύθῃ ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην του. Οὗτος ἐγνώριζεν ὅτι ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ καταστάσει ἐν ἡ εὐρίσκετο, ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ· ἀλλ' εἰς αὐτὸν νὰ κῆται ἐπὶ τῆς κλίνης του μετὰ κλειστῶν ὀφθαλμῶν ἦτο ἕλαφρότερον ἢ νὰ κάθηται καὶ παρὰ τὸ φῶς τοῦ πυρός νὰ βλέπῃ ἐκεῖνο ὅπου τῶ ὑπενθύμιζε τὴν ἀπαίσιόν του ἀποτυχίαν. Πολλὸς ἦ ὀλίγος χρόνος παρήλθεν ἀφ' οὗτου ἐκείτο ἐπὶ τῆς κλίνης οὗτος δὲ ἐγνώριζεν, ὅτι ἐν τῇ μικρᾷ του οἰκίᾳ ἠκούσθη θόρυβος, φωναί. Ἐκρουέ τις τὴν θύραν καὶ ἐφώνει αὐτὸν κατ' ὄνομα.

Μετὰ κόπου καὶ ἀμελῶς οὗτος ἐγερθεὶς βραδέως διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ἐφαίνετο, ὅτι ἐν τοιαύτῃ οὗτος καταστάσει τοῦ πνεύματος εὐρίσκετο ὥστε πᾶν ὅ,τι καὶ ἂν συνέβαινε ἐν τῷ κόσμῳ—ἀκόμη καὶ ἂν ἐφίστατο ἡ ἐσχάτη ἡμέρα καὶ ἡ τελευταία κρίσις—ἦν αὐτῷ ἀδιάφορον. Οὗτος ἤνοιξε τὴν θύραν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ὄπισθεν τῆς θύρας ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Χομέσα.

— Σινιὸρ Ἀρεβάλο, ἀνοίξατε! ἀνοίξατε! Τὸ πᾶν ἀπόλετο!

Ὁ Ἀρεβάλο ἤνοιξε. Ὁ Χομέσος ἐζωγραφισμένην ἔχων τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῷ προσώπῳ του ἐρρίφθη εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἀρεβάλο, ἐκράτησε τὸν ὦμον του διὰ τῶν χειρῶν του, ἐτάραξεν αὐτὸν καὶ μετὰ κλαθμῶν ἐπανελάμβανεν.

— Ἀπόλλετο, ἀπόλλετο! Τὸ πᾶν κατέρρευσε!

— Ποῖον! ἐφώνησεν ὁ Ἀρεβάλο.

— Ἐχθρός, κρύφιος ἐχθρός! ἡ ἀκάθαρτος δύναμις! ἡ τιμωρία θεῖα. Οὐδὲν ἀπέμενε...

Αἱ κλίμακες καὶ τὸ μέσον τῆς γεφύρας!... Δὲν ἀπέμενον! Τὸ πᾶν ἀπερρόφησεν ὁ Ταχώ! Ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἀρεβάλο συλλαμβάνει τὸν Χομέσος διὰ τῶν στιβαρῶν χειρῶν του καὶ τὸν ἐρωτᾷ.

— Τί συνέβη; Δὲν ἐννοῶ, εἰπέτε πρὸς Θεοῦ!

— Πῦρ! ἔθεσέ τις πῦρ... Αἱ κλίμακες καὶ αἱ δοκαὶ ἀνεφλέχθησαν ὡς πυρίτις... Ἀνήγειλόν μοι περὶ τούτου... Πηγαίνω ἀμέσως, εὐρίσκω πέλαγος ἐκ πυρός, αἱ δοκαὶ ἀναφλεχθεῖσαι καίονται... Τὸ ἐκ δεξιῶν ὑποστήριγμα τῆς γεφύρας διεσπάσθη ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος καὶ ὅτε αἱ δοκαὶ ἐκαίοντο, δλόκληρον τὸ κεντρικὸν μέρος τῆς γεφύρας κατεποντίσθη εἰς τὸν Ταχώ.

Ὁ Ἀρεβάλο, ὡς κεραυνόπληκτος, ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοῖχον μὴ πέση.

— Ἐσώθην! ἔλεγεν οὗτος σχεδὸν ὑψηλοφώνως. Ἀλλὰ πῶς; ὑπὸ τίνος; ἐχθροὶ ἐγένοντο σωτῆρες μου.

Ἀφοῦ συνῆλθεν εἰς αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον, οὗτος δρομαίως ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του καὶ ἀστραπηδὸν ἐπορεύθη εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταχώ.

Ἀπειροπληθὴς λαὸς ἐκάλυπτε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Πάντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι τοῦ Τολέδου ἐγερθέντες ἔσπευσαν. Ἀπασα ἡ πόλις ἦδη ἔμαθεν ὅτι κρύφιος τις ἐχθρὸς τοῦ ἀρχιτέκτονος Δὸν Ἀρεβάλο, ὡς φαίνεται, φθονῶν τις τὴν δόξαν του—ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν οἰκοδομήν. Αἱ δοκαὶ καὶ τὰ ὑποστηρίγματα τῆς γεφύρας ἀπὸ πολλοῦ ζηραθέντα ἐκ τοῦ καυστικοῦ ἡλίου τῆς Ἰσπανίας ἀνεφλέχθησαν ὡς πυρίτις διὰ μιᾶς καὶ ἐκάησαν ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ἐκτὸς τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος, οἰκοθεν ἐννοεῖται, ἡ ὑγρὰ ἐτι οἰκοδομὴ ἐν πολλαῖς μέρεσιν διεσπάσθη, ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ μέσον τῆς γεφύρας μὴ ἀποπερατωθὲν ἐτι μετὰ τῶν κλιμάκων καὶ τοῦ μεγάλου σωροῦ τῶν λίθων κατέπεσεν εἰς τὸν Ταχώ. Ὁ Ἀρεβάλο ἔπρεπε νὰ ἐκβιάσῃ ἑαυτὸν ὅπως μὴ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν του, τὴν εὐτυχίαν του ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καὶ εἶτα πρὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Οὗτος ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ἐκ νέου κατασκευασθεῖσα γεφύρα θὰ ἀποθανατίσῃ τὸ δνόμα του. Εὐθύς ὡς ἐξημέρωσεν, ὁ Ἀρεβάλο ἔσπευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου ἦν ἡ οἰκία τοῦ Ταλαθέρα. Οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνέξῃ καὶ ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῇ ὡς τάχιστα περὶ τῆς Ροζίτας καὶ, ἐὰν αὕτη δὲν εἰσῆλθεν ἐτι εἰς τὸ μοναστήριον, νὰ τῇ εἰπῇ ὅτι θαυμά τι ἔσωσεν αὐτόν. Οὗτος δὲν εἶχεν ἐχθροὺς ἐν Τολέδῳ, αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἀπέστειλεν αὐτῷ ἐχθρὸν εὐεργέτην. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι ὁ ἐμπρησμὸς τῆς γεφύρας ἐγένετο ἐκ προμελέτης.

Οὗτος εὖρε μόνον τὴν παιδαγωγὸν τῆς νεανίδος, ἣτις ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ἀρεβάλο ὅτι οἱ

κύριοι τῆς ἐξῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας κατὰ τὴν αὐγὴν διότι δυστυχία τις κατέλαβεν αὐτούς.

Ἐκ τῆς ἐσπέρας οὐδεὶς εἶδε τὴν νεανίδα καὶ οὐδεὶς γινώσκει ποῦ εἶνε καὶ τί συνέβη...

Ὁ Ἀρεβάλο Ἀμέσως ἐνόησε τὸ πᾶν καὶ ἠσθάνθη δευτέραν πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἀλλ' ἤδη ὄχι τοιαύτην οἶαν κατὰ τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς πυρπολήσεως τῆς γεφύρας. Οὗτος τελείως δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσει τὴν σημασίαν τῶν λόγων τῆς παιδαγωγοῦ, ὅτε ἐφώρησέ τις ἐπ' αὐτοῦ μετὰ κραυγῆς. Οὗτος στραφεὶς εἶδε τὸν γέροντα Ταλαθέραν, ὠχρὸν καὶ τρέμοντα.

— Δὲν ὑπάρχει αὕτη πλέον. Ὑποχειρίσθη! ἐπρόφερον οὗτος μετὰ κλαθμῶν. Ἐξήφανίσθη! Ἀφῆκεν ἡμῖν σημείωσιν δι' ἧς κοινοποιεῖ ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐγένετο βάρος καὶ θὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτήν.

ΧΙ

Παρήλθεν ὀλόκληρος μῆν. Καὶ ὁ πάππος καὶ ἡ μήτηρ τῆς Ροζίτας ἐπιμόνωσ ἐξηκολούθουν ζητοῦντες αὐτὴν πανταχοῦ, ἀλλ' ὡς ἐννοεῖται, εἰς μάτην. Ἡ νεάνις ἐξηφανίσθη τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Ἐλεγον ὅτι ἐπνίγη εἰς τὰ ρεύματα τοῦ ταχυρροῦ Ταχώ. Ὁ δὲ δόλιος καὶ δρμητικὸς οὗτος ποταμὸς πάντοτε κατεβρόχιζεν ἀνευ τίνος ἴχθους τὰ θύματά του καὶ οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο νὰ ἐξεβράσθῃ ποτὲ πτώμα τι ἐξ αὐτοῦ.

Καθ' ὅλην τὴν πόλιν Τολέδον εἰς μόνον ἐγίνωσκε πῶς ἀπόλετο ἡ Ροζίτα... Αὕτη ἐξεπλήρωσε τὸ ὑπὸ τῆς γραδὸς προρηθὲν ὅτι γυνὴ τις θὰ ἐξασκήσῃ μοιραίαν ἐπιροὴν ἐφ' ὄλου τοῦ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Περίεργος χρῆσις τοῦ φωνογράφου. Τὸ περιοδικὸν Revue des deux mondes ἀναγγέλλει ὅτι ἐν Ἀμερικῇ μεταχειρίζονται τὸ φωνόγραφον ὅπως παραστήσῃ καθ' ὅλην τὴν χώραν τὸν χρόνον τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων τοῦ καταρράκτου Νιαγάρα. Ἐντὶ 25 ἑκατοστῶν τοῦ φράγξου πᾶς τις δύναται νὰ ἐντυφῆσῃ εἰς τὴν σπανίαν ἀπόλαυσιν τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐκκωφιστικοῦ θορύβου τοῦ προερχομένου ἐκ τοῦ καταρράκτου χωρὶς νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ μέρος αὐτοῦ. Ἐτι ὑποθέτουσιν ὅτι μετὰ τινα χρόνον οὐ μόνον θὰ ἀκούηται διὰ τοῦ φωνογράφου ὁ ἦχος τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων ἀλλὰ καὶ θὰ παρίστανται αὐτὰ τὰ ἀφρίζοντα ὕδατα τοῦ καταρράκτου πίπτοντα πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ θεατοῦ. Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ, ὡς λέγουσιν, διὰ τοῦ ἤδη ἐφευρεθέντος κινητογράφου.

Πῶς διὰ γομεν τὸν βίον ἡμῶν. Συγγραφεὺς τις καταγινόμενος περὶ τὴν στα-

βίου τοῦ Ἀρεβάλο· ἡ θὰ σώσῃ αὐτὸν ἢ θὰ τὸν ἀπολέσῃ...

Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χειμῶνος ἐν Τολέδῳ ἐπανηγυρίσθη πάνδημος ἑορτή. Οὐ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τοῖς πέριξ οἰκοῦντες ἀθροῖσι συνῆλθον ὅπως ἑορτάσωσι τὰ ἐγκαίνια τῆς γεφύρας. Παρόντων τοῦτε Ἀρχιεπισκόπου Ἰλδεφόνσου καὶ τῶν ἐν τοῖς πράγμασι ἀφῆρσαν τὰ ὑποστηρίγματα τῆς γεφύρας. Τὸ πᾶν ἐγκαίρως παρασκευασθὲν μετ' ἐπιδείξεως κατέπεσεν εἰς τὰ ρεύματα παρασυσθὲν ὑπὸ τοῦ ταχυρροῦ Ταχώ. Λαμπροτάτη, ἐλαφρὰ, ἐξαισιος ἀραβικὴ ἀψί; συνήνωσε τὰς δύο ὄχθας, συνήνωσε τὸ Τολέδον μετὰ τοῦ ἡμίσεως τῆς Ἰσπανίας.

Εὐθύς μετὰ τὴν πάνδημον τελετὴν ὁ διὰ μιᾶς δοξασθεὶς Ἀρεβάλο ἐζήτησε νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν συνείδησίν του καὶ τὴν μνήμην του ἀπὸ τοῦ βαρέως ἐνθυμίου. Οὗτος εἰλικρινῶς ὠμολόγησεν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκόπον τὸ εἰς αὐτὸν συμβῆν λυπηρὸν περιστατικὸν κατὰ τὴν οἰκοδομήσιν τῆς γεφύρας.

Παρήλθεν αἰὼν... Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Χουάν Ἀρεβάλο ἵσταται ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ κάλλιστον κόσμημα τοῦ Τολέδου. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου ἀρχιτέκτονος καὶ μεθ' ὄλου αἰῶνα διεσώθη ἐν τῇ μνήμῃ παντὸς κατοίκου τοῦ Τολέδου. Τίς ἦν αὕτη ἡ Ροζίτα, καὶ πῶς αὕτη ἐξηφανίσθη τοῦ κόσμου, γινώσκουσιν ἐτι καὶ τὰ παιδιά τῶν κατοίκων τοῦ Τολέδου.

τιστικὴν ἐπὶ τῇ βάσει πολυαριθμῶν μερικῶν περριπτώσεων ὑπελόγησεν ὅτι εἰς πεντηκονταετην ἀνὴρ διάγει τὸν καιρὸν του κατὰ μέσον ὄρα, αὐτῷ 6 000 ἡμέρας ἀφιερῶ εἰς τὸν ὕπνον, 6 500 εἰς ἐργασίαν, 800 εἰς τὸν περίπατον, 400 εἰς διαφόρους διασκεδάσεις (συμπεριλαμβανομένων τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν), 1 500 εἰς τὸ τρῶγειν καὶ πίνειν καὶ 500 εἰς τὸ ἀσθενεῖν. Καθ' ὄλον τοῦτο τὸ διάστημα οὗτος καταναλίσκει 17000 φούντια ἄρτου, 16000 φούντια διαφόρων κρεάτων, 4600 φούντια λαχανικῶν, ὠῶν καὶ ἰχθύων καὶ 28000 λίτρας διαφόρων ποτῶν. Ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας τὰ στατιστικὰ ταῦτα δεδομένα δέον ἐπ' ὀλίγον νὰ τροποποιηθῶσι, δηλαδὴ μέγα μέρος τῶν ἡμερῶν παρ' ἡμῖν ἀφιερῶται εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ συζητήσεις περὶ αὐτῆς, καὶ τὸ ποσὸν τοῦ καταναλισκομένου ἄρτου ὑπερβαίνει πεντάκις τὸ ὑποδειχθὲν ποσόν, ἐνῶ τὸ τοῦ καταναλισκομένου κρέατος ἐλαττοῦται σημαντικῶς.

Καθηγητικὴ σύνεσις. Ὁ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Πέτρούπολει ἐκμετρήσας τὸ ζῆν καθηγητὴς Μπίσοφ ἦν ἀμείλικτος διώκτης τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν. Τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὅπερ ἐκάστοτεούτος προσέβαλλεν, λόγου γενομένου περὶ ἀποδόσεως ταῖς γυναιξὶ τῶν αὐτῶν τοῖς ἀνδράσι δικαιωμάτων, ἦν τὸ ὅτι ὁ μυελὸς τῆς γυναικὸς ἔχει βάρους 1250 μίλις γραμμαρίων, ἐνῶ ὁ μυελὸς τοῦ ἀνδρὸς κατὰ μέσον ὄρον ἔχει βάρους 1350 περίπου γραμμαρίων. Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τούτου τοῦ καθηγητοῦ καὶ διασήμευ ἐχθροῦ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν, ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν συναδέλφων του νὰ σταθμίσωσι τὸν μυελὸν αὐτοῦ καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ὁ μυελὸς τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνιχνευτοῦ ἐν τῇ κρανιολογίᾳ ἦν ἐλάσσων κατὰ πέντε γραμμάρια τοῦ μυελοῦ τῶν γυναικῶν. Καὶ κρίμα ὅτι ἀπέθανεν, ἄλλως τε κατὰ ἐναργέστατον τρόπον θὰ τῷ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀσάθεια τοῦ ἰσχυροτάτου του ἐπιχειρήματος προσβαλλομένου ἐν τῷ κατὰ τοῦ ὠραίου φύλου ἀγῶνα αὐτοῦ.

Τυφλὸς ἀνταποκριτῆς περιόδιου. Τὸ περιοδικὸν Science Francaise ἔχει ἀνταποκριτὴν του τὸν καθηγητὴν τοῦ ἐθνικοῦ φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος τῶν τυφλῶν ἐν Γαλλίᾳ κ. Γιλμπῶ, ὅστις ὀλοτελῶς εἶνε τυφλός. Οὗτος ἀποστέλλει τακτικῶς πρὸς δημοσιεῖσιν εἰς τὸ ρηθὲν περιοδικὸν πλήρη ἐκθεσὶν τῶν συζητήσεων λαμβανουσῶν χώραν ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τοῦ γαιωγραφικοῦ συλλόγου.

Ἰδοὺ καὶ ἐν ἕτερον λίαν θαυμάσιον γεγονός ὅπερ ἀναφέρει ὁ «Φιγαρώ». Ἐν τῷ ἐν Παρισίοις λυκεῖῳ Μπιουφρόν φοιτᾷ ἐν τῇ ἕκτῃ τάξει εἰς τυφλὸς νεανίας ὀνομαζόμενος Πιερ Βιλλὲ, ὅστις εἶνε ὁ πρῶτος κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς προόδους καὶ κατὰ τὰς ἐξετάσεις λαμβάνει μετάλλια καὶ πολλὰ ἐπίζηλα εὔσημα.

Νέα ἀσθένεια. Ἐν τῇ Βαρσοβίᾳ οὗ πρὸ πολλοῦ ἀνεφάνη νέα νόσος κληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰατρῶν «stomacae». Ἐπεβεβαιώθησαν 3 κρούσματα ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενείας, τῆς ὁποίας τὰ πρῶτα γνωρίσματα ἦσαν ἀλγηδόνες ἐν τῷ ὤμῳ καὶ θερμότης ἐν τῷ σώματι 39 βαθ. Εἶτα ἡ γλῶσσα καὶ τὰ οὖλα ἐξεδαίροντο καὶ ἐκαλύπτοντο ἀπὸ σπειριά, τὰ ὁποία κατὰ τὴν ἐλαχίστην πρόσαψιν τοσοῦτον ἐπόνουν, ὥστε ὁ ἀσθενὴς δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα του οὐδεμίαν τροφήν, οὐδὲ νὰ ὀμιλῇ. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν ἡ νόσος αὕτη προῆλθεν ἐκ μολύνσεως ὑπὸ τῆς γνωστῆς μολυντικῆς ἀσθενείας

τῶν βοῶν, γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Chap καὶ προσβαλοῦσης τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ στόμα τῶν ζώων. Ὑποθέτουσιν ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς μολύνεται ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσθενείας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἐκ τοῦ Chap ἀσθενούντων ἀγελάδων. Ἐὰν αὕτη ἡ νόσος δὲν προληφθῇ δύναται νὰ καταστρέψῃ τοὺς ὀδόντας καὶ νὰ ἐπιφέρῃ γάγγραιαν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἡ νόσος stomacae κατὰ πρῶτον ἀνεφάνη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ὅπου προσέλαβεν ἐπιδημικὸν χαρακτῆρα. Καταπραΰνει ταύτην τὴν νόσον ἡ χρῆσις γαργάρας ἐκ διαλύσεως ἁλατος μπερτολέτ ἐν τῷ ὕδατι.

Αὐτοκρατορικὸν γεῦμα. Τὸ μέγα γεῦμα ὅπερ ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος θὰ δώσῃ τῇ 19ῃ ἰουνίου ἐν Χολτενάου κατὰ τὸν καιρὸν τῶν ἐγκαινίων τῆς βορείου διώρυγος, παρηγγέλθη εἰς τὸν αὐλικὸν ἐργολάβον Μπορχάτ ἐν Βερολίῳ διὰ 1200 συνδαιτημόνας, ἀντὶ 100 χιλ. μαρκῶν. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν θὰ κατασκευάσῃ διὰ τὸν Μπορχάρτον τρία μαγειρεία μετὰ πάντων τῶν χρειωδῶν πρὸς κατασκευὴν τῶν φαγητῶν καὶ θὰ τῷ δώσῃ τραπέζας καὶ καθέκλας. Ὁ σύνδεσμος τῶν ἐν Βερολίῳ μαγειρῶν θὰ τῷ δώσῃ 42 μαγειροῦς. Τὸ αὐτὸ ὑπουργεῖον θὰ δώσῃ εἰς τὸν Μπορχάρτον τοὺς ἀναγκαίους ὑπηρετάς ἐκ τοῦ ἐν Κιέλῳ σταθμεύοντος πεζικοῦ.

Τεχνικὴ ζάχαρις. Τὸ περιοδικὸν «La medecine moderne» ἐδημοσίευσεν τὴν εἰδησίην περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἰταλὸς χημικὸς Πελεγγρίνης κατόρθωσε νὰ παρασκευάσῃ τεχνικὴν ζάχαριν. Ἴδου κατὰ τίναν τρόπον αὕτη παρασκευάζεται. Ἐν ἐρμητικῶς κλεισμῆν κιβωτίῳ τίθεται πορώδης λίθος (pensa) οὕτινος οἱ πόροι πληροῦνται διὰ λεπτοτάτης κόνεως πλατίνης. Ἐν τῷ κιβωτίῳ κατασκευάζονται μικροὶ σῶλῆνες διὰ τῶν ὁποίων ὑπὸ ὀρισμένην πίεσιν εἰσάγονται ἐν αὐτῷ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ἀπὸ τῆς μίαις ἄκρας, ἀπὸ δὲ τῆς ἐτέρας αἰθίλη καὶ ὑδάτινοι ἀτμοί. Τὰ ἀέρια ταῦτα διέρχονται διὰ τῶν τοίχων τῆς pensa, ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα, ὡς ἀποτέλεσμα δὲ τῆς τοιαύτης χημικῆς ἐνεργείας ἐπιφαίνεται σιρόπιον ἐκ σακχάρους ὅπερ σχηματίζεται ἤδη μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῆς εἰσάξεως τῶν ἀερίων. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς παρασκευῆς, ὡς ἀναφέρει ὁ ρηθὲς Πελεγγρίνης ἦν λίαν ἀπλοῦς καὶ εὐθηνός. Ἐὰν ἐπιτύχῃ ὁ Πελεγγρίνης ἡ σάκχαρις πολὺ θὰ εὐθηνήνῃ.